HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2011 Cena $ 2.50 NOVEMBER 201

Lesní hřbitov ve Zlíně

„Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená…" tak se zpívá ve známe pohřební písni. Dnes se však vydáme ne do zahrady, ale do hřbitova lesního. Lesních hřbitovů bychom v České republice našli několik. Jedním z nejznámějších je lesní hřbitov ve Zlíně.

Myšlenka založit ve Zlíně Lesní hřbitov vznikla již na počátku třicátých let minulého století, v době kady byl již starostou města známý podnikatel Tomáš Baťa. Tehdejší zlinský hřbitov nad kudlovským potokem (nad dnešní přehradou) byl už totiž hroby přeplněn a v průběhu roku 1925 se rozhodovalo o jeho zrušení. Navíc průmyslový rozvoj Zlína a s tím spojený nárůst obyvatelstva si vyžadoval také řešení otázky důstojného pohřbívání zemřelých.

Nejprve se hledal vhodný pozemek. Jako první se již v roce 1924 nabízel pozemek firmy Baťa poblíž lesa na Dílech (u Oksnerovy cihelny), k realizaci hřbitova v této lokalitě však nedošlo. Potom se jednalo s baronem Hauptem, majitelem vyhlédnutých pozemků na Vršku u Jaroslavic, ale pro jeho vytrvalé obstrukce i z tohoto projektu sešlo. Teprve v dubnu 1931 se podařilo vyhledat novou vhodnou lokalitu pro zřízení hřbitova, a to v lese Barabáš u silnice k Březnici poblíž katastrálních hranic Zlína, Březnice a Kudlova. Pozemek o rozloze 33 hektarů byl v majetku Baťova podpůrného fondu a měl směnnou smlouvou přejít do vlastnictví města. Po zvážení všech okolností bylo místo ještě v dubnu 1931 Okresním úřadem v Uherském Hradišti schváleno k založení hřbitova. Dne 15. května 1931 byl architekt František L. Gahura městskou radou pověřen nakreslením plánu hřbitova včetně rozmístění potřebných budov. V návrhu nemělo chybět také „rozdělení hřbitova dle náboženské příslušnosti".

Hrob Tomáše Bati a jeho manželky

Lesní hřbitov byl cílevědomě budován pro všechny zesnulé občany města, bez rozdílu náboženského vyznání. Bezprostřední inspirací mu byl lesní hřbitov v Boru u České Lípy v severních Čechách, který několikrát navštívili zástupci města. Na základě poznatků, které tam získali, bylo rozhodnuto podobný hřbitov vybudovat i ve Zlíně. Vypracováním neobvyklého projektu byl pověřen městský architekt F. L. Gahura. Na svahovitém terénním reliéfu navrhl pravoúhlou půdorysnou osnovu uliček a řad hrobů s širokou nástupní osou, počínaje vstupní bránou, malou obřadní budovou s mírnicí a s domkem pro správce hřbitova. Sám pak byl také jako sochař autorem kamenného kříže uprostřed nástupní aleje.

Bylo osudovou shodou okolností, že prvním, kdo zde našel věčný odpočinek, byl syn jednoho ze zakladatelů hřbitova, student medicíny MUC. Rud. Gerbec. A nikdo tehdy netušil, že ještě před vysvěcením hřbitova zde najde své místo i zakladatel obuvnického podniku a starosta města Tomáš Baťa. Po nečekané, tragické smrti zde byl pohřben ve čtvrtek 14.července 1932 v odpoledních hodinách. K vysvěcení nového hřbitova pak došlo o Dušičkách 2.listopadu 1932 ThDr. Hejšlem a v tomtéž roce se také přestalo pohřbívat na starém hřbitově. Na novém Lesním hřbitově došlo v následujícím roce k vybudování důstojných náhrobků Tomáše Bati a pilota Jindřicha Broučka. K nim pak přibyly hrobky dalších členů Baťovy rodiny, jejichž pozůstatky sem byly přemístěny ze starého hřbitova. Vznikl tak ojedinělý soubor náhrobků podle návrhů arch. F. L. Gahury.

Lesní hřbitov nabízí poslední odpočinek také mnoha dalším významným osobnostem Zlína. Mezi jinými se tu lidé mohou poklonit památce geniálního zlínského architekta Františka Lydie Gahury, který se mimo jiné významně podílel na jedinečné funkcionalistické tváři Zlína. Jeho podpis nese třeba dnešní hotel Moskva, Velké kino, obytné domy na Lesní čtvrti anebo zlínská radnice. V roce 1989 byl na zlínském hřbitově pohřben Karel Zeman, známý režisér filmů Baron Prášil, Cesta do pravěku, Na Kometě a mnohých dalších který se proslavil těmito na svou dobu naprosto unikátními snímky, v nichž spojoval umění hraného filmu s trikovými animovanými technikami. Podobně zd najdeme i hrob Hermíny Týrlové, dalš slavné zlínské filmařky, která se do ani movaného filmařského nebe vydala v úc tyhodných třiadevadesáti letech, a kter stejně jako Karel Zeman zanechala nesma zatelnou zlínskou stopu v dějinách filmu.

Vsypová loučka na Lesním hřbitově ve Zlíně

V současné době je na Lesním hřbitov ve Zlíně evidováno 4 600 tradičních hro bových míst do země, 2 500 míst urno vých a 4 500 míst vsypových. Posledn uvedený způsob pohřbívání je v současn době v naší zemi dost rozšířený a děje s tak, že do jámy vyhloubené v zemi je vy sypán popel zesnulého, jáma je zasypán hlínou a místo zakryté trávou nebo malo kamennou deskou, kde může být případn vyryto jméno zemřelého.

Lesní hřbitov ve Zlíně je nejen míster posledního odpočinku zemřelých, ale tak místem ticha pro rozjímání, modlitby osvěžení živých. Dnes 80 – 100 letý les porost je průběžně zmlazován. Například v tomto roce byla vykácena alej starých nemocných bříz kolem hlavní vstupní ce sty a bude nahrazena mladými lípami.

Foto na titulní straně:
Pohled na hroby
na Lesním hřbitově ve Zlíně,
v pozadí prosvítá
bílý monumentální hlavní kříž

Listopad - měsíc modliteb za zemřelé

**Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme,
budou na nás vzpomínat, až my budem umírat...**

Dies irae
Den hněvu

Onen den, den hněvu lkavý
zruší čas, dým vzejde tmavý,
David, Sibylla tak praví.

Strašné chvění, bázeň hrozná
Až se tvorstvo Soudci přizná,
enž hned řeší vše pozná.

Zní hlas trouby divně duně,
volá spáče v hrobu lůně,
Pán, kde sedí na svém trůně.

Smrt a příroda tu trnou,
když se těla z hrobu k Soudci hrnou,
každý s hříšnou skvrnou.

Přinesena psaná kniha,
e v ní všecka hříchů tíha,
z ní pak Soudce viny stíhá.

Soudce zasedat až bude,
zjeví se, co skryto všude.
Bez pomsty zda něco zbude?

Co mám, běda, promluviti?
Obhájcem kdo má mi býti,
když i dobrý hrůzu cítí?

Hrůzné Velebnosti Králi!
Spasiž, kdož si spásy přáli.
Spas mne, Lásky zdroji stálý!

Vzpomeň si, ó, Jesu milý,
žes šel pro mne k svému cíli.
Nezatrať mne v oné chvíli!

Klesl's, hledaje mne, znaven.
Pro mne byl kůl Kříže vstaven.
Nebuď čin ten plodů zbaven!

Soudce pomsty spravedlivé,
dej dar odpuštění dříve,
nežli sečteš viny křivé!

Reliéf na oltáři v kostele sv. Odila v Berwynu,IL znázorňující duše v očistci

Sténám pod vinami svými,
líce hříchy rumění mi.
Slituj se nad vzdechy mými!

Marii dal's rozhřešení,
lotr hříšníkem již není,
já též čekám vykoupení.

Nehodně tě prosím, Pane,
dobrotou však tvou se stane:
kol mne oheň nezaplane.

Rač mne mezi ovce vzíti,
od kozlů mne odděliti,
dej mi po pravici dlíti.

Až se zachvějí kdys klati,
že je ostrý plamen schvátí,
rač mne k sobě povolati!

Duše prosí, lká, se rmoutí,
v popel mé se srdce hroutí,
rač smrt dobrou poskytnouti!

Slzavým dnem bude, Pane,
o němž viník k Soudu vstane
z hrobového svého lože!
Tohoto pak šetři, Bože!

Milý Pane Ježíši,
dej jim odpočinutí! Amen.

Překlad podle Schallerova misálu

Dies irae (latinsky „Den hněvu“) je slavný latinský hymnus ze třináctého století, jeho autorem byl italský františkán Tommaso da Celano (1200 – 1260). Soudí se, že jde o nejlepší báseň, napsanou ve středověké latině. Báseň je psaná v rýmovaných verších a popisuje den posledního soudu, troubení, které svolává duše před Boží trůn, kde budou zachráněni nebo uvrženi do věčného ohně. Hymnus Dies irae se při tridentské latinské liturgii používal jako sekvence – zpěv před evangeliem – o Památce všech věrných zemřelých 2. listopadu a při rekviem – mších za zemřelé. V liturgii zreformované za pontifikátu Pavla VI. se však již nevyskytuje. Jako významná část liturgie byla tato sekvence také mnohokrát zhudebněna, převážně jako součást rekviem. Nejznámějšími autory jsou Giuseppe Verdi a Wolfgang Amadeus Mozart. Dies irae se v současné době může recitovat jako hymnus v „Modlitbě během dne“ v breviáři během posledního týdne liturgického roku. V breviáři je jako připomínka lidské pomíjivosti a jako příprava na kající dobu adventní, která začíná následující týden a zahajuje tak církevní rok. Hymnus sám je zjevně inspirován textem z knihy proroka Sofoniáše, který zní: „Onen den bude dnem prchlivosti, dnem soužení a tísně, dnem ničení a zkázy, dnem tmy a temnot, dnem oblaku a mrákoty, dnem polnice a válečného ryku nad opevněnými městy, nad vyvýšenými cimbuřími.“ (Sof 1, 15-16) Další obrazy či některé verše jsou inspirovány jinými biblickými pasážemi.

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 13.listopadu 2011

1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.30-31
Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svýma rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,1-8
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle příchodu Páně, není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí," tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střízliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle - dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle - další dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hoďte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů."

Ježíše Krista Krále - 20.listopadu 2011

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12.15-17
Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovcemi, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak *týká* vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly."

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-26.28
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žízniného, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žízniného, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

1.neděle adventní - 27.listopadu 2005

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17.19b; 64.2b-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků nikdo ne-

slyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo, že by bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatuji na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrněni, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,3-9
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37
Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

2.neděle adventní - 4.prosince 2011

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5-.9-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!" Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14
Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme -jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8
Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

3.neděle adventní - 11.prosince 2011

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tváří. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětí. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28
Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?" Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš." Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?" Řekl: „Nejsem." „Jsi ten Prorok?" Odpověděl: „Ne." Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu Pánu,' jak řekl prorok Izaiáš." Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánků." To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.října 2011

Politické události

Josef Dobeš představil návrh reformy vysokých škol. Počítá se školným a změnou financování

Ministr školství Josef Dobeš (VV) v pátek 7. října představil návrh chystané reformy vysokých škol, podle níž by studenti měli platit školné, tituly profesorů a docentů by se vázaly jen na jednu konkrétní školu a změnilo by se i financování škol. Paragrafové znění zákona má Dobeš v úmyslu předložit vládě do června 2012. Vláda by ráda zavedla školné od roku 2013. Výši poplatků by si školy zvolily samy v rozmezí od nuly do deseti tisíc korun za semestr, přičemž Dobeš předpokládá, že si školy zvolí maximální možnou hranici. Školné by stát mohl některým oborům odpustit. „Stát bude mít možnost podpořit dotací ty obory, o které má zájem a které jsou strategické. To znamená, že teoreticky třeba na technických vysokých školách může pomoci studentovi se školným," sdělil Dobeš podle iDnes.cz. Proti zavedení školného se však postavili akademici, kteří se bojí zadlužování studentů. Vyjádřili také obavu, že by školné sloužilo jako náhrada klesajících výdajů státu na vzdělávání. Odmítají rovněž další bod návrhu, kterým je zřizování funkčních míst profesorů a docentů. Získané tituly by ztratily všeobecnou platnost a byly by svázány s konkrétní univerzitou, která je udělila. Nově by také školy měly být financovány podle kvality, nikoliv podle počtu studentů. Od příštího roku by tak pětina jejich rozpočtu byla závislá na kvalitativních ukazatelích, jakými jsou výsledky ve vědě nebo uplatnitelnost absolventů. Další změnou bude možnost slučování soukromých a veřejných vysokých škol, zavedení tzv. institucionální akreditace nebo jiný poměr členů akademického senátu. Do něho by mělo zasednout méně studentů a více pedagogů. K tomuto tématu se vyjádřil člen Akademického senátu UK prof. MUDr. Stanislav Štípek, DrSc., který se domnívá, že ačkoliv student musí mluvit do života školy, protože je to cenné a prospěšné, tak stráví na fakultě pouze pět až šest let, oproti tomu profesoři někdy i celý život. Z toho vyplývá, že student cítí zodpovědnost ke škole z jiného pohledu než učitel. Nešťastné je, když studentská část senátu začne prosazovat do řádu „výhody", které studentům a škole škodí. Například uzákonění zkouškových termínů o prázdninách a v září vede k přesouvání zkoušek ze zkouškového období do doby, kdy by studenti měli odpočívat a učitelé připravovat další akademický rok.

Ministr Schwarzenberg předal ceny Gratias Agit

Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg po roce opět udělil významné ocenění Gratias Agit, věnované za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. Mezi světovými osobnostmi byl britský dramatik českého původu Tom Stoppard a jedinou ženou se mezi oceněnými stala historička Jana Claverie, jež ve Francii propaguje českou kulturu. Slavnostní akt se uskutečnil v sídle ministerstva zahraniční, v pražském Černínském paláci, v pátek 14. října.. Letos cenu obdrželo třináct osobností z řad vědců, umělců nebo politiků. Tomu Stoppardovi ji ministr předal o dva dny dříve v Londýně. "Chtěl bych všem oceněným poděkovat za přínos pro Českou republiku. Ta cena je jen malým oceněním za vše, co udělali," zahájil svůj projev ministr Schwarzenberg. Následně zdůraznil fakt, že v dnešní době je jméno Česka spojeno hlavně s nevhodným vystupováním politiků. Za oceněné vystoupil s projevem válečný veterán Hugo Marom z Izraele, jedno z dětí zachráněných sirem Nicholasem Wintonem. Udělením ceny byl velmi potěšen. "Bez České republiky, jejího vlivu a působení by nebylo dnešního státu Izraele," řekl Marom. Zmínil také velký současný světový problém, míchání státních zájmů s náboženskými. Udílení ceny má již patnáctiletou tradici, celkem už bylo oceněno více než 200 osobností, které se svou dlouhodobou činností zasloužily o dobré jméno ČR za jejími hranicemi. Vyznamenány mohou být osoby bez rozdílu národnosti a státní příslušnosti, nezávisle na zemi jejich původu a současném pobytu. Úplný přehled letošních laureátů je k dispozici na stránkách Ministrstva zahraničních věcí www.mzv.cz.

TOP 09 si na sněmu zvolila vedení, předseda Schwarzenberg kandiduje na Hrad

Nejmladší česká parlamentní strana TOP 09 uspořádala 22. a 23.října v Hradci Králové svůj druhý sněm. Tam se rozhodlo, že Karel Schwarzenberg zůstává předsedou strany a svůj post obhájil i první místopředseda Miroslav Kalousek. Znovuzvolený šéf strany Schwarzenberg také ohlásil kandidaturu na prezidenta. TOP 09 uspořádala svůj sněm souběžně s občanskými demokraty, kteří se tentýž víkend sešli v pražských Holešovicích. Ačkoliv jsou tyto dvě strany koaličními partnery, ani jedna se netajila tím, že se chce v budoucnosti stát pravicovým hegemonem. Na rozdíl od ODS se sněm TOP 09 uskutečnil ve stanu, jenž měl symbolizovat partnerské sdružení Starostové a nezávislí, tedy STAN. Sněm TOP 09 byl volební a strana na něm určila své vedení. Předseda Karel Schwarzenberg získal od delegátů více než 95 % hlasů, což mu bohatě stačilo ke znovuzvolení. V závěru svého projevu neskrýval radost: „Mně zbývá jen jedno slovo: Děkuju. Děkuju vám srdečně za tuto důvěru." Současný ministr zahraničí také přijal nabídku své domovské strany a oznámil oficiálně kandidaturu na prezidenta. Schwarzenberg se zúčastní volby v roce 2013, kdy skončí mandát Václavu Klausovi. Navzdory svým původním prohlášením je ochoten projít i procesem nepřímé volby. Delegáti konzervativců také zvolili své místopředsedy – prvním se stal Miroslav Kalousek, jemuž se dostalo stejné důvěry jako Karlu Schwarzenbergovi, získal taktéž víc než 95 % hlasů. Řadovými místopředsedy byli znovu zvoleni Jaromír Drábek, Marek Ženíšek a Pavol Lukša. Nově bude post místopředsedkyně zastávat Helena Langšádlová. Ministr financí Miroslav Kalousek a staronový první místopředseda strany ve své zřejmě nejuvědomělejší řeči celého sněmu komentoval budoucí možnou fiskální situaci: „Není vyloučeno, že budeme čelit větším rozpočtovým i sociál-

ním dopadům než v roce 2009. Je naší povinností vůči našim voličům nezpanikařit, nepodlehnout populismu a řešit předpokládané potíže důsledně z pozic našich idejí."

Tisíce lidí protestovaly proti vládě, Vojtěch Filip (KSČM) pohrozil generální stávkou

Nečas jede přesčas! či Vláda proti lidem, lidé proti vládě. Tato hesla zněla v sobotu 22.října v centru Prahy na demonstraci pořádané občanskými sdruženími ve spolupráci s odbory. Protest byl cílen proti současné vládě premiéra Petra Nečase (ODS). Údaje o velikosti průvodu se lišily, ale podle policie se jednalo zhruba o 4000 demonstrantů. Organizátorem protestu byla občanská iniciativa ProAlt. Jeden z mluvčích organizace Jan Majíček si jménem celého hnutí stěžoval na rozložení daňové zátěže na chudé, na plánovaný rozpočet a na reformy chystané Nečasovým kabinetem. „Není pravda, že nejsou peníze, ale jsou špatně rozdělené," sdělil na shromáždění. Protestující se shromáždili před půl čtvrtou na náměstí Republiky, kde s projevy vystoupily různé osobnosti, jako například předseda ČMKOS Jaroslav Zavadil, ekonomka a vysokoškolská pedagožka Ilona Švihlíková nebo již zmíněný Jan Majíček. „Stojíme tu na náměstí Republiky. Není to náhodně vybrané místo. Na jedné straně národní banka, na druhé výkladní skříň s luxusním zbožím a za rohem burza. Právě banky a burzy se staly symbolem hamižnosti, proti které minulý týden protestovali lidé v 800 městech po celém světě," vysvětlil mluvčí organizátorů výběr startovního místa demonstrace. Poté se průvod odebral směrem k úřadu vlády. Trasa vedla Dlouhou ulicí, přes Staroměstské náměstí, po Mánesově mostu až k cílové stanici u Strakovy akademie. Následovaly opět projevy, poslední kritické pokřiky jako Demisi, demisi! a pak se celý průvod v klidu rozpustil. „Žádné problémy jsme nezaznamenali, ke konfliktům nedošlo a nemuseli jsme nijak zasahovat," uvedla pro iDnes.cz policejní mluvčí Eva Kropáčová. Do protestu se zapojili i lídři dvou nejsilnějších opozičních stran. „Lidé mají právo se ozvat. Reformy vlády jsou škodlivé a nespravedlivé. Sociální demokracie cítí potřebu podpořit dnešní demonstraci, kterou svolaly občanské iniciativy a odbory proti vládě premiéra Nečase. Také si přejeme, aby tato vláda co nejrychleji skončila," vyjádřil pro Českou televizi souhlas s demonstrací předseda ČSSD Bohuslav Sobotka. V průvodu šel i předseda KSČM Vojtěch Filip. Carolině řekl, že vláda nerespektuje vůli občanů, nerespektuje jednotlivé politické strany. „V tomto ohledu, vzhledem k tomu, že nefungují parlamentní mechanismy, nezbývá nic jiného než veřejný protest občanů, případně stávka či generální stávka," pohrozil případným vyústěním protestů předseda druhé nejsilnější opoziční strany, který v ruce držel transparent Demisi asociální vládě. Premiér Petr Nečas na tiskové konferenci zdůraznil, že vláda na reformách trvá a ani přes protesty je rušit nebude. „Musím zdůraznit, že zvláště za stávající situace v eurozóně, kdy tady hrozí skutečně ekonomická krize, tak se jednoznačně ukazuje, že ty země, které se chovají rozpočtově zodpovědně a které dělají reformy, tak dokáží svým občanům zajistit vyšší životní standard a více ochránit jejich sociální práva," uvedl.

Na oběžné dráze jsou první družice systému Galileo. Centrum administrativy bude v Praze

V pátek 21. října odstartovala z evropské kosmické základny ve Francouzské Guyaně ruská nosná raketa Sojuz nesoucí první dva satelity navigačního systému Galileo. Ten má sloužit jako konkurence americkému GPS a ruskému systému Glonass. Administrativní řídící centrum bude v Praze. Start byl původně naplánován na čtvrtek, kvůli problémům s plněním nosné rakety palivem byl ale o den odložen. Nový systém, který by měl v budoucnu využívat síť třiceti navigačních družic, by měl pro Evropu znamenat technickou nezávislost a svou přesností na metry předčít i systém GPS, který připouští odchylky kolem deseti metrů. Zároveň si ale nebudou pouze konkurovat, nýbrž se i vzájemně podporovat, takže uživatel v praxi nepozná, zda ho navádí systém GPS nebo Galileo. Galileo by mělo vysílat pět druhů signálů – veřejný (bezplatný, bude sloužit hlavně jako navigace pro řidiče), kódovaný (určený pro komerční účely), certifikovaný signál pro navigování letadel, šifrovaný pro specifické uživatele (například pro vládní úřady) a signál pro pátrací a záchranné akce. Během příštího roku by měly následovat další dva starty. Na palubě jedné z družic by se měly nacházet zatím nejpřesnější atomové hodiny, které kdy byly pro navigační systémy užity. V roce 2014 by se na oběžné dráze mělo nacházet 18 satelitů, což umožní spuštění prvních tří služeb – veřejného signálu, šifrovaného a signálu pro pátrací a záchranné akce. Další dvě služby by měly být dostupné do roku 2019, kdy by se na dráze mělo vyskytovat všech 30 plánovaných družic. Administrativní část systému Galileo bude umístěna v bývalé budově Konsolidační agentury v pražských Holešovicích. Sídlo agentury GSA se sem přesune z Bruselu a bude dohlížet na pobočky v západní Evropě. Z Česka se tak budou udělovat potřebné akreditace a certifikáty a řídit marketing a kontakt s firmami a jednotlivými zeměmi. Kromě prestiže to pro ČR znamená i nová pracovní místa.

Prezident udělil vyznamenání 21 osobnostem

Prezident Václav Klaus v den státního svátku v pátek 28.října udělil státní vyznamenání 21 významným osobnostem veřejného života. Mezi oceněnými byli váleční veteráni Mikuláš Končický, Jan Velík, Václav Djačuk či bojovníci proti komunismu například Ladislav Suchomel. Vyznamenání z rukou Václava Klause dále převzali řádová sestra Anna Magdalena Schwarzová, Dagmar Líblová, profesor Jan Černý, prof. Petr Pi'ťha, překladatel Martin Hilský, vlastenec Jan Kruliš Randa či Jiří Raška. Při slavnostním ceremoniálu ve Vladislavském sále Pražského hradu nechyběli bývalý prezident České republiky Václav Havel, předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD), předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslava Němcová (ODS), poslanci, senátoři i ministři vlády Petra Nečase (ODS). Sám premiér Petr Nečas se však slavnostního večera už podruhé účastnit nemohl. Tentokrát byl na oficiální návštěvě USA, vloni na summitu v Bruselu. Klaus za své působení ve funkci prezidenta České republiky udělil celkem 182 medailí.

Řád Tomáše Garrigua Masaryka propůjčil prezident Anně

Magdaleně Schwarzové za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva. Anna Magdalena Schwarzová zažila pro svůj židovský původ nacistické pronásledování, jež na rozdíl od členů své rodiny přežila, a jako katolička a řádová sestra perzekuci komunistickou. V roce 1953 byla jako členka protistátní skupiny odsouzena na 11 let vězení. Po roce 1968 se angažovala v aktivitách Katovického disentu, spolupracovala s Chartou 77 a Výborem na obranu nespravedlivě stíhaných a byla režimem trvale pronásledována. V roce 1985 se uchýlila do kláštera v polském Krakově a jako nežádoucí osoba byla zbavena našeho občanství, které jí bylo navráceno až po listopadu 1989. Letos se dožila devadesáti let, avšak stále z krakovského kláštera udržuje kontakt s českým prostředím.

Řád Tomáše Garrigua Masaryka propůjčil prezident Ladislavu Suchomelovi za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva. Ladislav Suchomel se po únoru 1948 zapojil do protikomunistického odboje. Nejprve roznášel letáky, později se stal členem skupiny, která podnikala akce proti funkcionářům KSČ. V roce 1950 byl zatčen a odsouzen na 19 let těžkého žaláře. 14 let strávil v uranových dolech a i po propuštění byl neustále šikanován Státní bezpečností. Nikdy se však nedal zlomit a vždy zůstal věrný svým pevným křesťanským zásadám. Po roce 1989 aktivně pracuje v Konfederaci politických vězňů.

Prezident republiky udělil Medaili Za zásluhy prof. PhDr. Petru Pitťhovi, CSc. za zásluhy o stát v oblasti vědy, výchovy a školství. Prof. Petr Pitťha je český katolický kněz, vědec a politik. V letech 1992 – 94 zastával post ministra školství ČR. Je významnou osobností naší bohemistiky a pedagogiky a patří k zakladatelům české matematické lingvistiky. Ve svém rozsáhlém vědeckém a publicistickém díle se věnuje i životopisům významných osobností naší církevní historie, otázkám výchovy, vzdělání a vývoje našeho školství. Za svou odbornou i veřejnou aktivitu získal řadu ocenění.

Ze Slovenska

Padla slovenská vláda, na druhý pokus posílení záchranného fondu EFSF schváleno

V úterý 11.října proběhlo v slovenském parlamentu hlasování o schválení eurovalu spojené s vyslovením důvěry současné vládě v čele s premiérkou Ivetou Radičovou. Z přítomných 124 poslanců hlasovalo pro 55, přičemž k odsouhlasení bylo potřebných 76 hlasů. "To chceme vážně říci, že 16 parlamentů jednotlivých států jsou hlupáci," reagovala na konečný výsledek rokování premiérka Radičová. Slovensko totiž bylo poslední ze 17 zemí platících eurem, které ještě vyhlášení o eurovalu (evropském finančním stabilizačním mechanizmu) neschválilo. Pro hlasovali všichni zúčastnění poslanci SDKÚ-DS, KDH a Most-Híd, a též Martin Fecko (OĽ) a František Šebej (OKS). Schválení selhalo na nesouhlasu druhé nejsilnější koaliční strany Sloboda a Solidarita (SaS). "Svědomí a naše děti jsou důležitější," vyjádřil svůj postoj předseda SaS Richard Sulík. Podle jeho vlastních vyjádření tímto rozhodnutím ušetřila liberální slovenská strana evropským daňovým poplatníkům více jak 300 miliard €. Předseda NR SR dále pokračoval ve vyjadřování svého odporu. "Euroval je v rozporu se zdravým rozumem. Na co je potřebné jeho navýšení, když žádnou další zem tím nezachráníme?" SDKÚ-DS, KDH a Most-Híd hned po neúspěchu pověřili předsedu SDKÚ-DS Mikuláše Dzurindu, aby zahájil rokování s vedoucím strany Smer-SD Robertom Ficom o jeho případné podpoře při opětovném pokusu o schválení eurovalu. SDKÚ-DS, KDH a Most-Híd se ve středu dohodly s opozičním Směrem-SD Roberta Fica na podpoře eurovalu a březnových předčasných volbách. Ve čtvrtek pak na druhý pokus euroval poslanci odhlasovali.

Po tom, co v úterý 11.října Národní rada Slovenské republiky euroval neschválila a tím zapříčinila pád vlády Ivety Radičové, prezident Ivan Gaelarovič zrušil svůj program v Asii, aby začal rozhovory o dalším směrování vlády. V pátek 21.října byla 139 hlasy schválená novela ústavy, na základě které může prezident Ivan Gašparovič pověřit vládu Ivety Radičové (SDKÚ-DS) vykonáváním funkce až do předčasných voleb 10.března 2012. Kabinet Radičové však bude mít jen omezené pravomoci. Dočasná vláda nebude moci rozhodovat o mezinárodních smlouvách, jmenovat respektive odvolávat různé funkcionáře či členy Soudní rady, a taktéž nebude moci rozhodovat o důležitých opatřeních z hlediska sociální a hospodářské politiky. Na základě aktualizované ústavy tak prezident Ivan Gašparovič v úterý 25.října za přítomnosti předsedy Národní Rady SR v prezidentském paláci odvolal premiérku Ivetu Radičovou a celý její kabinet a hned na to tutéž premiérku a ten samý kabinet s týmiž ministry pověřil vykonáváním dosavadních funkcí až do jmenování nové vlády po volbách v březnu 2012. Iveta Radičová se rozhodla, že v následujících předčasných volbách nebude kandidovat. Podle nejnovějších informací tiskové agentury TASR předčasné volby na Slovensku příští rok vyjdou na téměř 10,15 miliónu eur.

Ekonomika

Enormní zájem o státní dluhopisy předčasně ukončil jejich prodej

Ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) je spokojený. Poslední pracovní den prvního říjnového týdne byl tečkou za úspěšnou pilotní emisí státních spořících dluhopisů. Již po pěti dnech byl limit deseti miliard překročen víc než dvakrát. Lidé si od 3. do 7. října objednali dluhopisy za 21,2 miliardy korun. Počet objednávek překvapil i ty největší optimisty, a prodej tak musel být přerušen hned první týden od spuštění akce. Podle původního plánu se totiž dluhopisy měly objednávat až do 1. listopadu. „Lidé nejsou hloupí. Všichni si umí dobře spočítat, že podílení se na břemenu státního dluhu není jen odpovědný krok, ale je to především výhodné. “ pochvaloval si situaci strůjce nápadu Miroslav Kalousek v rozhovoru, který publikovaly Hospodářské noviny. Stejně vidí situaci i ředitelka finanční společnosti Next Finance Markéta Šichtařová. „Akcie plošně klesají, stavební spoření se poměrně výrazně redukuje, a tak se výrazně zúžil okruh toho, kam výhodně investovat, “ glosovala pro server iHNed. Ministerstvo financí připravilo portfolio tří druhů státních spořících dluhopisů. Jednoleté s výnosem 2 % a dva pětileté – kupónový a reinvestiční s výnosem přes 3 %. Jedná se tak o

ukrativní verzi spoření a její další výhoda spočívá v bezpečnosti navrácení výnosu, jak komentoval Kalousek: „Je to víc než státní garance, je to skutečně naprostá jistota." Největší význam má však investice v poloze rozvrstvení věřitelů. Díky nim se totiž stávají veřejné finance stabilnější. Podle dosud zveřejněných informací přijala nejvíc objednávek Česká spořitelna, následuje ČSOB a na posledním místě figuruje Komerční banka. K 13.říjnu byly uhrazeny dluhopisy za zhruba 19 miliard korun. Objednávky je třeba zaplatit do pěti pracovních dnů, jinak budou stornovány. Dluhopisy budou vydány 11.listopadu. Příští rok chce MF vydat dvě další emise v celkové hodnotě 40 miliard. V případě stejné vlny zájmu budou tak občané České republiky, ale i cizí státní příslušníci a neziskové organizace držet státní dluh v hodnotě 60 miliard korun.

Kurzovní lístek
1.11. 2011 (střed)

EUR, 1 .....25.035
Kanada, 1 .....18.070
USA, 1 .....18.374

Kultura

Jiří Suchý oslavil osmdesátiny na jevišti Semaforu

Divadelní a hudební velikán a spoluzakladatel populární pražské scény Semafor Jiří Suchý si ke svému jubileu během koncertu nazvaného „Znám ještě starší lidi," konaného v den jeho narozenin 1.října, vysloužil ovace ve stoje. Jeho dlouholetá kolegyně Jitka Molavcová o něm podle serveru iDnes.cz prohlásila: „Jiří Suchý je jako šampaňské. Zraje, je letícím kamenem, který nezaroste mechem. Je plný invence a fantazie. Při každé premiéře se divím a přeji mu, aby mu ta chuť vydržela ještě dlouho". Od hudebního vydavatelství Supraphon obdržel jubilant diamantovou desku za 2 320 000 prodaných zvukových nosičů. Rodák z Plzně je známý rovněž jako básník, grafik či režisér. Již v dětství se věnoval ilustraci školního časopisu a zpěvu v kostele. Později začal psát texty k písním a stal se hvězdou pražského jazzového klubu Reduta. Stál u zrodu Divadla Na zábradlí, kde si zahrál ve hře Kdyby 1000 klarinetů. Spolu s Jiřím Šlitrem a Ferdinandem Havlíkem založil roku 1959 divadlo Semafor. Zde sklízel jeden velký úspěch za druhým. Po nečekané smrti Jiřího Šlitra v roce 1969 se jeho nejbližší jevištní partnerkou stala Jitka Molavcová. V současné době je Jiří Suchý podruhé ženatý, stále hýří optimismem a energií, účinkuje ve swingovém muzikálu Hodiny jdou pozpátku. Speciálním koncertem Znám ještě starší lidi potěší posluchače v Olomouci, Plzni, Brně a Hradci Králové. V listopadu uvede premiéru hudební komedie Levandule a na jaře muzikál Kam se poděla Valérie?

Česká road movie Rodina je základ státu v kinech

Do kin vstupuje film Rodina je základ státu režiséra Roberta Sedláčka, v němž se střetává svět drsného businessu s rodinnými hodnotami. Premiéru měl ve čtvrtek 13. října, která se kromě Prahy konala i ve Zlíně, kde se Sedláček narodil. Na jižní Moravě byla navíc natočena velká část filmu. Autor oceňovaných Pravidel lži (2006), za něž dostal dva České lvy (scénář a cena kritiků), letos přichází s dalším filmem. Jedná se o road movie, reagující na realitu nečitelnosti a nedůvěryhodnosti finančního sektoru, stejně tak o komedii. Snímek reflektuje dusnou atmosféru nejistoty, která přišla s globální recesí před třemi lety a staví do přímého souboje rodinné hodnoty a kariérismus. Sedláček vystihuje pointu filmu v rozhovoru na oficiálním webu filmu: „Ona to měla být původně komedie o rodinném výletu, ale realita okolo mě, na kterou jsem stabilně hodně citlivý, mě převálcovala. Prosáklo mi tam klima, ve kterém žijeme, (...) rodinná komedie se začala pomalu měnit v drama s prvky frašky. Taková kronika dneška v dramatickém podání." Příběh Libora a Ivy Pokorných a jejich dvou dětí je vlastně docela prostý. Libor se zaplete do tunelování banky, ve které pracuje, a musí utéct před policií. Cesta rodiny vede na jižní Moravu, kde potkává své známé ze studií, manželský pár Lenku a Jiřího. Obě rodiny stály na stejné startovní čáře, ovšem Pokorní jsou úspěšnější, ale jejich modernistická vila za Prahou je v nové situaci docela zbytečná, proti bezproblémovému životu Lenky a Jiřího. Ústřední pár Libora a Ivy ztvárnili Sedláčkovi dvorní herci Igor Chmela a Eva Vrbková, jejich přátele pak Simona Babčáková, známá hlavně díky roli nezodpovědné matky v sitcomu Comeback, a Jiří Vyorálek. Úvodní skladbu k filmu Smiluje složila zpěvačka Lenka Dusilová, která ji původně plánovala na své nové album, ale nakonec se píseň stala součástí filmového soundtracku. Nahrála ji s kapelou Eternal Seekers, v níž vystupuje i jazzová muzikantka Beata Hlavenková (absolventka jazzové kompozice a aranžování na University of Massachusetts) a klarinetové kvarteto Clarinet Factory.

Sport

Legenda pokračuje: Váňa vyhrál poosmé Velkou pardubickou

Nejslavnější dostih na českém území Velká pardubická už tři roky nezná jiného vítěze. Znovu po roce se druhou říjnovou neděli z prvenství radoval nestárnoucí žokej Josef Váňa s desetiletým hnědákem Tiumenem. Nerozlučná dvojice potvrdila roli favorita dostihu, i když průběh závodu připravil divákům drama do posledního metru. „Dneska to bylo vydřené," řekl ČT bezprostředně po dojezdu Váňa, pro něhož to bylo již osmé vítězství na Velké. Tiumen si připsal třetí vítězství, čímž se na dosah přiblížil dalšímu Váňovu osudovému koni Železníkovi, jenž triumfoval čtyřikrát. Start závodu patřil však dvojnásobné pardubické vítězce Sixteen. Žokej Bartoš nasadil od úvodu vysoké tempo, jemuž zbytek startovního pole sotva stačil. „Sixteen se splašila tak, že jsem si myslel, že už je nechytnem," potvrdil i Váňa. „Ale Tiumen je borec." Byli to právě Váňa s Tiumenem, kdo se dostali do obrovských problémů po přeskoku Taxisova příkopu. Jen díky svým bohatým zkušenostem zanedlouho devětpadesátiletý veterán situaci zvládl a mohl začít stíhací jízdu za Sixteen. Úžasná podívaná vyvrcholila v cílové rovince, kdy Tiumen a Sixteen, dva koně ze stejné stáje, běželi bok po boku. Byl to nakonec Váňův valach, kdo první protnul cílovou pásku a zvítězil o půl délky. Závod nedokončilo 6 z celkového počtu 14 startujících koní.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Příští rok bude Rokem víry

Rozhodnutí vyhlásit *Rok víry* oznámil papež Benedikt XVI. 16. října 2011 v bazilice sv. Petra během mše svaté pro účastníky mezinárodního setkání pořádaného Papežskou radou pro novou evangelizaci. Zopakoval ho pak ještě věřícím shromážděným na svatopetrském náměstí k poledni modlitbě Anděl Páně. 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu připadá na 11. října příštího roku. *Rok víry* tedy bude zahájen 11. října 2012 a skončí 24. listopadu 2013 na slavnost Krista Krále. Svatý stolec dnes také zveřejnil apoštolský list "motu proprio" *Porta fidei*, ve kterém Benedikt XVI. podrobněji představuje důvody vyhlášení *Roku víry*. Podobný *Rok víry* vyhlásil v roce 1967 také Boží služebník Pavel VI. a to u příležitosti 1900. výročí mučednictví apoštolů Petra a Pavla.

Náboženství je silou míru

27.října 2011 uplynulo 25 let ode dne, kdy blahoslavený Jan Pavel II. poprvé pozval zástupce světových náboženství do Assisi, aby se modlili za mír. Benedikt XVI. při příležitosti tohoto výročí do města svatého Františka putoval spolu se zástupci jiných náboženství i nevěřících znovu. Den naplnil dialog, reflexe a modlitby za mír a spravedlnost ve světě. Téma letošního ekumenického setkání v Assisi znělo: "Poutníci pravdy, poutníci pokoje".

Benedikt XVI. ve své promluvě na mezináboženském setkání v Assisi poukázal na dvě nové tváře násilí: Jednou je terorismus, často nábožensky motivovaný, a druhou je negace Boha. *"Víme, že terorismus je často motivovaný nábožensky a že náboženský charakter útoků slouží jako ospravedlnění nelítostné krutosti, která věří, že normy práva může přizpůsobovat podle "dobra", kterého chce dosáhnout. Náboženství v takových případech není ve službě míru, ale ospravedlňováním násilí,"* řekl dnes Benedikt XVI. v bazilice Panny Marie Andělské v Assisi. *"Odmítnutí Boha vyvolává nezměrnou krutost a násilí, protože člověk neuznává, že nad ním existuje nějaká norma a soudce, a je přesvědčen, že on sám je normou "*, varoval Svatý otec. *"Následky odmítnutí Boha naprosto jasně ukazují hrůzy koncentračních táborů"*, zdůraznil.

Do Assisi odjel papež spolu s dalšími náboženskými představiteli z Vatikánu netradičně vlakem v 8:00 hodin. Před bazilikou Panny Marie Andělské v Assisi delegaci přivítali zástupci náboženského i občanského života. Samotný dopolední program proběhl uvnitř baziliky a poutníci, kteří se do chrámu nevešli, mohli dění sledovat na velkoplošných obrazovkách. Po přivítání kardinálem Peterem Kodwo Turksonem, předsedou Papežské rady Iustitia et Pax, bylo promítáno video připomínající historické setkání v roce 1986. Pak promluvili zástupci ekumeny, jiných náboženství a poprvé také nevěřících. Celkem se jich do Assisi sjelo na tři sta.

Kromě Benedikta XVI. na mezináboženském setkání promluvili také ekumenický patriarcha Bartoloměj I., anglikánský primas Rowan Williams, arménský arcibiskup Norvan Zakarian, generální sekretář Světové ekumenické rady církví Olav Fykse Tveit, představitel vrchního Izraelského rabinátu David Rosen, zástupce afrického náboženství Yoruba profesor Wande Abimbola, představitel hinduismu Acharya Shri Shrivatsa Goswami, představitel korejského buddhismu Ja-Seung, generální sekretář Mezinárodní konference islámských škol Kyai Haji Hasyim Muzadi a francouzská filosofka Julia Kristeva jako zástupce nevěřících.

Před 50 lety zemřel olomoucký arcibiskup Matocha

Do čela olomoucké arcidiecéze byl jmenován měsíc po nástupu komunistické diktatury v roce 1948 a trvalo jen dva roky, než nový režim zasáhl do jeho života: olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha se stal vězněm ve vlastní rezidenci a po jedenácti letech nekrvavého mučednictví, 2. listopadu 1961, zde také zemřel.

Narodil se v chudé rodině v Pitíně u Uherského Brodu 14.května 1888. Studoval v České koleji v Římě, kde dosáhl dvojího doktorátu filozofie a teologie. V roce 1919 se stal profesorem lycea v Bratislavě, roku 1921 profesorem bohosloveckého ústavu v Nitře a v roce 1924 byl jmenován řádným profesorem křesťanské filozofie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci. Přednášel latinsky s českými vysvětlivkami. Výuce a výchově kněžstva chtěl dát pevný základ v souhrnně pojaté křesťanské filozofii, kterou začal psát latinsky jako *Compendium philosophiae christianae*. Stihl však zpracovat a vydat jen její třetí díl s názvem *Critica* (1940). Když byl 23.března 1948 nečekaně jmenován olomouckým arcibiskupem a 2.května nastolen za účasti členů československé vlády, dal se ihned do horlivé vizitace arcidiecéze, kázal a promlouval i několikrát denně, navštěvoval školy i závody k obdivu všech, kdo ho znali jako profesora „suchopárné" filozofie. Probudil se v něm živý, až ohnivý slovácký temperament. Vizitace byly spojeny s biřmováním. Měl i plány v oblasti historické vědy, jíž chtěl otevřít nové prameny reorganizací kroměřížského archivu a knihovny. Jako ctitel arcibiskupa Stojana, jemuž vděčil za pomoc na studiích, zahájil roku 1949 informační řízení za jeho blahořečení. Žadatelem byl *Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje*. V roce 1949 tajně vysvětil biskupa Františka Tomáška, pozdějšího arcibiskupa pražského a kardinála. Přímé pastorační funkce však mohl vykonávat jen do roku 1950, kdy byl internován ve své rezidenci a začal prožívat období nekrvavého mučednictví. Od té doby mohl řídit arcidiecézi jen prostřednictvím svého generálního vikáře, preláta Josefa Glogara. Zemřel 2. listopadu 1961 v Olomouci – v podstatě jako vězeň ve své rezidenci – na nedostatečnou lékařskou péči, kterou mu StB odpírala povolit. 6.listopadu byl pohřben na hřbitově ve svém rodišti Pitíně u kostela sv. Stanislava Krakovského, který dal moderně upravit.

„Byl svými spolupracovníky označován za služebníka pravdy a nepřítele polopravd a lží, přetvářek a nespravedlností," vzpomíná na svého předchůdce současný olomoucký arcibiskup Jan Graubner. „Je dobré umět se zahledět na hrdinného svědka víry a nekrvavého mučedníka věrnosti, abychom objevili další důvod ke zdravé hrdosti a naději pro budoucnost. Já v něm vidím skutečného mučedníka, který zemřel pro Krista ve velmi těžkém vězení tvrdé samoty, i když šlo o palác," uzavírá arcibiskup Graubner

Podle zpráv České biskupské konference

Imaginární interwiev se sv. Anežkou Českou

Církev slaví její památku 13. listopadu
Letos uplynulo 800 let od jejího narození

Jarní sluníčko se vyhouplo zpoza mraků, a naoko již schované za svatovítskými věžemi, ozářilo dominantu Hradčan. Jakoby si celou svou intenzitu už dlouho schovávalo právě pro tuto chvíli. Jak těžko se Anežka musela s tou nádherou loučit. Spěchám toutéž cestou, kterou se před osmi staletími, ubírala ve slavnostním svatebním průvodu tato dcera českého krále, k zásnubám s králem nebeským.Průvod to, jaký Praha dosud nespatřila. Dnes není vidět jezdce s chocholy na přilbách s ohnivými praporci, sedm biskupů v zlacených pluviálech ,zástup opatů v čele duchovenstva či přední šlechtice. Dnes nevidno ani královské zástavy plápolající nad hlavami nejvyššími, ba ani samotného krále Václava, vedoucího nevěstu slavnostně ozdobenou v šatech s drahokamy. Dnes tedy naposledy.

Prodírám se mezi záplavou turistů a nekonečná šňůra aut ne a ne mě pustit k místu, kde o něco dále ,než česká princezna, přetnu i já břeh Vltavy a spočinu v blízkosti kláštera Na Františku, který nechala vystavět. Svůj nový domov, konkurující stavbou majestátním Hradčanům. Pro větší pokoru však pevně přilepený na bídu špitálu, jak vlaštovčí hnízdo k rodné chaloupce. Ano, první vlaštovka naděje pro nemocné a chudé.

Po 250 letech se zde dnes opět koná bohoslužba - k oslavě 800 narozenin jeho zakladatelky. Musím se v duchu pousmát. Původní termín 20. ledna,na den jejího narození, se musel přesunout na 1. dubna. - třetí pátek postní. Anežka Přemyslovna nás sem dnes v podvečer sezvala k slavení svých narozenin pro nebe. Stále nás musí vychovávat, svůj nevděčný národ, který neustále opomíjí její velikost. Jen v dobách nejvyšší nouze si na ni vzpomene a pak o sto šest prosí, vzlyká, urguje. Zajímalo by mě, co asi říká tomu, že právě v tomto roce oslav ,byla stažena z oběhu papírová padesátikoruna s jejím portrétem? Krásná gratulace! To zas jistě ten Zlý má v tom prsty, chce nadobro odstranit Anežku z očí lidí.

Ještě proběhnu tajemnými zákoutími starých Stínadel a už, vedena četnými sutanami a hábity příchozích, vcházím do prostoru národní galerie, střežící posvátné prostory bývalého kláštera klarisek. Prostor gotického kostela je už zpola zaplněn a tak hledám ticho k rozjímání u bočního výklenku s nápisem soukromá oratoř sv. Anežky. Schody rýsující se v přítmí, jakoby zvaly na cestu do hlubin věků... leč pevný provaz chránící národní památku mě na ně nepustí. Jaká škoda... vtom mi jedna z přicházejících řeholnic uchopí za ruku a obratně provlékne zábranami na schody. Pevný stisk upracované dlaně mě s jistou dávkou noblesnosti a rozhodnosti autority vede dál do šerých zákoutí nitra kláštera. Hábit mé průvodkyně je nezvykle hrubý a prostý. Šero ze rozestupuje a ruka, dříve mě držící, teď kyne směrem ke kamennému výklenku křížové chodby.

Posaď se. *Žíněný hábit mi neotřele přejel po tváři. Řeholnice pokročilého věku-ztěžka dosedá vedle mne.* Nu..? Chtěla ses na něco zeptat! *Pátravě na mě pohlédla. Diplomaticky přechází můj vyjevený výraz a pokračuje.* Tady jsme dnem i nocí dlely se sestrami na modlitbách za České království. Zde jsem vysílena posty omdlévala, když na Moravském poli byl zabíjen můj synovec Přemysl Otakar II., král železný a zlatý. Tady jsem prožívala zdánlivou smrt svého milovaného národa, když poté obsazen Branibory byl decimován hladomorem a bídou všeho druhu. Za něj jsem se tu v 74. roce svého života obětovala ,jako smírná oběť', sama umořena hlady. Tady v zapomnění svého lidu, uzamčena zlatými zámky "národní památky" jsem pro vás neustále. *Moudrá tvář se vyprostila zpod letitého závoje a na okamžik jí projel záchvěv dětského šibalství.* Tedy, pro ty, kdo zaplatí vstupné... A platit Anežkou za Anežku? Proč se ti honí hlavou takové věci? Můj obraz už dávno pro vás není obrazem znovunabyté svobody.

Laskavé oči staré ženy na mě znovu zkoumavě pohlédly a její ruka mi z kapsy vylovila schovanou, už neplatnou, padesátikorunu. V mžiku ji roztrhla a vítr hned poslušně odnesl mezi keře malé zahrady.

Princezno Anežko? Ty?!!....Jak...

Dítě, byla jsem jen pouhá starší sestra v tomto klášteře, ale to mi neubírá starostí o mé dědictví - o vás. Ďábel se raduje a panuje ve vašich myslích pokaždé, když uvažujete, jako ty cestou sem. V tom je vaše neštěstí! Nemyslíš, že v první řadě je třeba uvažovat o záměru Božím a teprve až vyčerpáš všechny možnosti dobra, připustit negativní stránku věci? Vy se sami, už podvědomě , zbavujete odpovědnosti a vše dáváte za vinu vlivu Zlého. Uvrhujete mou zemi do větší zkázy, než byl hladomor. Do lhostejnosti. Dvacet let jste lhostejně žmoulali můj obraz v rukou, kupčili s ním bez povšimnutí, bez zamyšlení. V době, kdy tato bankovka začala platit, byla hodnotou běžně dávanou za mši svatou. Tak by jsi měla uvažovat a nedivit se, že sám nebeský snoubenec mi podal roušku na osušení tváře, jako jemu kdysi Veronika. Že řekl - už dost! Neboť lhostejnost je Bohu odporná až k smrti. Vzpomeň na Getsemany. "Kdybys byl alespoň studený! Ale, že jsi nebyl ani horký ani studený, ale vlažný, vyvrhnu tě ze svých úst!" Tak to Bůh řekl a to jsem ti chtěla připomenout.

Musí to být nádherné zasnoubit se s Ježíšem Kristem. Jaký okamžik byl na Tvých zásnubách nejkrásnější?

Poslední chvíle v mé komnatě na Pražském Hradě. Všude byl shon a já se v tichu svého domova odevzdala - bezvý-

hradně, svobodně, navždy - své Lásce. *Postava Anežčina, už sotva znatelná v obrysech řeholního šatu se napřímila majestátní důstojností. Oči jí zaplály světlem nekonečné horoucí mladé lásky.* Jako česká princezna byla jsem povinována vybrat si ženicha prospěšného mé zemi. Zvolila jsem toho nejlepšího. *Zraky se jí zaleskly slzami, stejně jako tehdy v tajemném tichu komnaty, kde se ovzduší samým úžasem chvělo, když princezna, jako růže očima rosy prosila - vezmi si všechnu mou vůni, Pane.* V té chvíli jsem se svou rukou, se podaným srdcem zaslíbila Pánu i svůj lid. Můj bratr Václav se snažil chvíli loučení oddálit, ale marně. Byla jsem pevně rozhodnuta. Za den svého vstupu do kláštera jsem zvolila 11.červen 1234 - Letnice. První kostel už byl dokončen, přišly sestry povolané od sv. Kláry a do řádu vstoupilo i sedm českých šlechtičen. Nebylo proč otálet. Václav myslel, že tam vstoupím až jednou, na stáří.

Nechápal, že nejžádanější princezna své doby, žena v plné síle se chce uzavřít před světem?

Ano, ale měl také starost o politickou situaci. Před svým vstupem ke klariskám jsem odmítla císaře, který chtěl sňatkem se mnou utvrdit svou moc. V té době se stále přelévala mezi stranou císařskou a papežskou. Předvídala jsem jeho záměr. Aby se císař na Čechách nemstil, utekla jsem se pod ochranu papežovu a napsala mu o svém úmyslu . Václav mohl být v tomto směru klidný, spolu s dary pro můj budoucí zasvěcený život, poslal mu císař list tohoto znění: "Kdyby od kteréhokoli člověka byla nám způsobena taková pohana, nemeškali bychom ji pomstít. Když ovšem před námi dala přednost většímu Pánu, nepokládáme to za pohanu. Ať ta panna ,co spasitelně začala, šťastně dokoná." Má cesta byla volná. Mé místo na světě bylo jen jedno - mezi bědnými mé země. Bratrovi, který tomu nerozuměl jsem pak řekla. "Václave, nemyl se. Pokud v naší zemi budou zástupy hladových nuzáků, nebude zde ani síla ani mír. Starej se o své silné a mocné. Já se postarám o slabé a nemocné. Tak si rozdělíme otcovo dědictví: - ty bohatství, já bídu. Dostanu větší díl."

Tvůj bratr Václav Tě musel velmi milovat? Jako mocný český král doporučoval později tvé prosby papeži a vyznává se v nich: "Ji miluji jako manželku a dítky i všechen statek a jí ve svém srdci dávám přednost před všemi lidmi."

S Václavem jsme si byli nejbližší. Byl dlouho očekávaným synem a těžko snášel otcovu hřmotnou sílu, která ho až utlačovala. Přilnul tedy ke mně až dětinnou láskou, kterou mi byl později velmi nápomocen. Stal se z něj velký král, který narozdíl od našeho otce příliš nebojoval, ale zušlechťoval lesk pražského dvora.Se sestrami Annou, provdanou do Polska a Vilemínou provdanou do Itálie nás dělila větší vzdálenost.

Sestro Anežko, narodila jsi se do doby, která tě předurčovala k velikým věcem. Tvému rodu Přemyslovců byla v r. 1212 císařem Fridrichem trvale propůjčena důstojnost králů. Jsi dcerou mocného Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské, dcery krále Ondřeje, tvůj otec s tebou měl jistě velké plány?

Můj otec byl výjimečná, silná a houževnatá osobnost. Ač byl mnohokrát poražen, vstoupil do dějin jako neporazitelný král. Dokázal vždy vytěžit ze situace všechno pro sebe, podle toho jednal se svými dětmi i se svými ženami.

Vrásky v princeznině obličeji se opět prohloubily únavou dlouhého životního boje. Tíha celého břímě dolehla na Anežku o to silněji, jak v paměti pátrala k okamžiku, kdy se dozvěděla o hříchu svých rodičů. Rukou maně zakroužila ve vzduchu a opět ji nechala bezvládně poklesnout. Však ví, lépe, než kdo jiný, že jednou utržené jablko se na strom již nevrátí. Zděděnou vinu můžeš jen přijmout nebo ... odčinit. Tak, chvíli bez dechu, téměř splývajíce se zdivem křižové chodby, nehybná sedí zsinalá Přemyslovna v tom tíživém tichu odpovědnosti. Za svůj rod ... národ...za mne...za tebe... vím, že v té chvíli znovu bere na sebe odpovědnost. "Quo vadis, Domine?!"

Můj otec se neuváženě oženil s o mnoho starší Adlétou Míšeňskou, když začala, porody vysílena, vyhasínat, zapudil ji i dětmi a na Hrad si přivedl mou matku Konstancii. Byla mladá a krásná. Velmi ji miloval. Když se od ní nemohl dočkat syna opět povolal Adlétu. Až mu konečně Konstancie porodila Václava. Svou zákonnou ženu i děti opět vyhnal. Čekal ji těžký osud, zvlášť hrozný pro Vratislava. Byl zneužíván při nepřátelských dvorech. *Anežka se zachvěla hrůzou.* Snad pro to mě Pán poslal právě sem. Maminka mi vyprávěla, že kdy mě nosila pod srdcem, měla jednou živý sen. Zjevila jsem se ji oblečená v žíněném rouchu, přepásaném lněným provazem To že budu nosit celý život. Vyděsila se, že to je za její hříchy Má cesta byla předurčena dříve, než jsem se poprvé poohlédl po světě. To prý z ničeho nic bylo všude bílo. Když otec vidě tu sněhovou nadílku, která všechno přikryla uhlazenýr slavnostním tichem, dal mi jméno Anežka. *Před chvilkou ještě nepřítomné zraky se na mě zahleděly s dětskou radostí. Sestra se poprvé pousmála.* Byli jsme přesto šťastní, i když se rodič mohli vzít až za mnoho let, po smrti Adlétině. Moje matka by la milující. Byla pak štědrou, zbožnou královnou.

Dlouho jsi rodinného štěstí neužila. Jistě tě brzy zasnoubil Podle zvyku vaší doby byla nevěsta vychovávána na dvoi svého ženicha.

Byli mi tři roky a mé sestře Anně dvanáct, když nás ote zasnoubil se syny Hedviky Polské, pozdější světice. Mým snoubencem se stal mladší, slezský vévoda Boleslav. Odjel jsme do Třebnice. Sv. Hedvika nám dala vynikající škol soucitné lásky k potřebným. Byla proslavena svou štědrost Když můj malý snoubenec zemřel, byla nám příkladem i pc korné odevzdanosti do Boží vůle. Na dítě působí takové zážitk velmi intenzivně. Anna se šťastně provdala a já se musela vrát domů. Bylo to tak těžké, velmi jsme k sobě přilnuly.

To jsi se ani netěšila na rodiče?

Na rodiče? V Polsku jsem byla tak dlouho, jako předtím Čechách. Vrátila jsem se v šesti letech a matně se na r pamatovala. Navíc jsem hned vzápětí měla odjet za vzdělání do premonstrátského kláštera v Doksanech. Další změnu jsei

nedokázala unést. Zdálo se, že zármutkem onemocním, až můj strýc našel na mou bolest náplast. Své sestře, abatyši v klášteře sv. Jiří, nechal darem zhotovit překrásně zdobenou knihu o Panně Marii. Tu se mi rozhodl darovat. Zamilovala jsem si ji. Konečně jsem našla maminku, která bude stále se mnou. Už jsem se nebála. Ta kniha se stala mým diářem, škoda, že ji nemáte doma, v Čechách. Na konci byl kalendář, kam jsem si zapisovala všechna úmrtí svých drahých a známých. Nechtěla jsem je nikdy opominout ve svých modlitbách. Tolik by jste se dozvěděli.

V osmi letech tě král Přemysl zasnoubil podruhé – nastávajícímu německému králi Jindřichu VII. Odvezli tě na vídeňský dvůr bavorského vévody Leopolda. Musela to být velká změna pro dívku uvyklou tichu kláštera. Jistě sis už tehdy pomýšlela na toho jediného...?

Vyvedu tě z omylu, dítě. Můj pobyt v Doksanech mě krom umění šití, vaření a plynného ovládání dvou jazyků, naučil téměř nazpaměť řeholním modlitbám a režimu kláštera. Největším dobrem mi však bylo vyškolení v kázni a poslušnosti. Díky ní jsem odjela do Vídně...*Anežka se tajuplně pousmála* ...kde jsem získala poklad nejcennější.

Vida, jak mě ta odpověď vyvedla z rovnováhy, prohloubila svůj úsměv, až jí přeťal tvář, coby okov pevně zavěšený nad studnicí. Její vrásky se rozehrály nekonečným tancem vodní hladiny zvoucí k občerstvení.

Jakou cennost ti mohla nabídnout rozmařilost pletichářského dvora ... krom odstrkování a přehlížení ... to by se snad dalo brát za cvičení v pokoře?

To byla jen malá splátka za dar, který mi tam byl ve skrytosti po šest let předáván. *Anežka, jakoby znovu osmiletá, vystupuje v duchu opět z královského kočáru, aby se stala protipólem Leopoldovy pyšné dcery Markéty. Ta svou rozmařilostí působila až komicky vedle hrdé prostoty princezniny. Ač o dost starší, uvízla nakonec sama v síti, kterou intrikánsky své sokyni nastražila.* Chudák Jindřich. Byl tak daleko od ideálů rytířství, které si podmanily mé srdce. Jak moudře jen řídí Pán naše kroky. Abych nemusela utrácet svůj čas v neužitečných dvorních zábavách - které se mi tak protivily - postaral se, aby Markéta pomalu přebrala mé místo po boku Jindřichově. Nu, a já měla volno pro svá radostná dostaveníčka v podhradí. Všichni si mysleli, že jsem se zbláznila. Ale cožpak zamilovaní nejsou blázni? A kampak na ně se všemi zákazy! *Nový příliv smíchu dal vytrysknout radostnému prameni z Anežčiny studánky.*

Tam ses tedy seznámila.....?

ANO ..... s Františkem!

I kdyby nežil stovky, ale tisíce kilometrů od Vídně, byl tu se mnou! František z Assisi - poklad, který tu pro mě schoval Pán ... a já ho našla! Dítě moje, víš jaké to je ... zamilovat se .. poprvé ... a navždy!? *Jako v extázi toho prvního návalu citu, mění se rozvážná moudrost staré ženy v neovladatelný gejzír ideálů Františkova rytířství.* Byl to jediný lék na tehdejší nemocnou dobu, která už šířila ovzduším nesnesitelný zápach rozkladu. Loupeživé vpády, násilí, vraždění ... nejistota každého dne dala postupně vyniknout rytířství ve zbrani. Bylo ctí pánů účastnit se křižáckých výprav, mnozí se nechali verbovat jen kvůli odpuštění osobních hříchů. Žena začala stoupat ve společnosti závratným tempem a rytířskou povinností králů bylo vyhovět přáním své královny. Proto bylo tolik svatých vládkyň v mé době. Jenže to všechno byly ideály příliš vzdálené, nehmatatelné zubožením lidem, kteří byli odkázáni na milost či nemilost. František vdechl této ideji ducha. Našel otvor, kterým vpustil plyn do balónku, aby mohl létat. A všechno stvořené zavěšoval pod něj do koše, aby v radosti stoupalo k nebesům. Vedle světského rytířství postavil rytířství ducha. Křižáckým výpravám konkuroval tažením do chudinských čtvrtí. Znovunabytou důstojnost ženy obohatil a rozvinul důstojností každého ubožáka, v němž s radostnou pokorou objímal Krista.

"Není třeba výpravy až do Svaté země, aby byl osvobozen Jeho hrob. Skutek milosrdenství vůči bližnímu je větším osvobozením hříšníkovi a větší Boží oslavou, než dobytí Jeruzaléma." Tak mě tomu vyučoval bratr františkán v těch požehnaných letech na vídeňském dvoře. A moje srdce se rozhořelo. Když pak Jindřich, na doporučení svých protřelých rádců, zrušil naše zásnuby, aby se oženil s Markétou Babenberskou, cítila jsem nesmírnou úlevu. Byla jsem svobodná a šťastná. Vrátila jsem se do Čech s jasnou vizí svého dalšího života - s Františkem a Klárou.

To asi nebylo věno, které pro svou zemi chtěl vyvdat Český král?! Pohana, kterou způsobil před světem císařův syn jeho dceři musela být pomstěna. Tvůj otec mohl jen stěží pochopit, že se domů vracíš vlastně vítězně?

Nechtěla jsem své zemi přinést válku. Skloubit královskou hrdost s pokořenou ješitností je možné jen ve stínu kříže. Meč, kterým mě chtěl pomstít jsem pozvedla jílcem vzhůru. " Otče, nechci, aby kvůli mě tekla krev. Pamatuj, že se denně modlíme ... odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme... " Král si byl vědom, co vše mu má být jednou odpuštěno. A navíc, velmi mě miloval, nic by mi neodepřel. Ale, *princeznina tvář opět posmutněla,* nějaký čas to trvalo.

Prý jsi otci do očí řekla, že jsi ušpiněná nečistotou jeho hradu?

To jsem byla rozčilená z chystané popravy nevinného kněze a neupravená a bosá mu vyběhla na pomoc. Otec mi to vytkl a já se ohradila. *V přítmí slábnoucího slunečního svitu je vidět záchvěv studu nad mladickou horlivostí.* Ale hned jsem se mu omluvila. *To, jak nad jejím počínáním král Přemysl užasl, si už nechala pro sebe. Svou bitvu v jeho očích už vybojovala. "Škoda, že to není syn, byl by to velký král."*

Tvá omluva byla zřejmě účinná, když dal r. 1225 stavět klášter ke cti Jakuba Většího, kam později uvedl první bratry františkány?

Vítězoslavný úsměv si šibalsky pohrává s dolíčky v Anežčině tváři. Možná to věno, nebylo zas tak špatné...! Pán už držel Českou zemi ve svých rukou. *Vzpomínky na klidné období u svých blízkých, vrátily unavenému pohledu svěžest mládí. Nejžádanější princezna v těch letech začala už chystat svou zemi k zásnubám.Žila v největší možné prostotě a s o to bohatšími dary každodenně odcházela do podhradních osad mezi chudinu. Hodně času trávila ve svatojiřském klášteře u hrobu svaté kněžny Ludmily, matky českého národa. Diplomaticky odbavená poselstva se stálými žádostmi o ruku se rozjížděla z Prahy do všech stran.* Oni nechápali, že mé srdce je už zadané! I Jindřich znovu prosil... že udělal chybu.

Vrať me se k tvému svatebnímu dni. Tak dlouho jsi na něj čekala. Když král Přemysl Otakar I. zemřel, nechala jsi ze svého dědictví vystavět klášter se špitálem pro pražskou chudinu. Od Kláry z Assisi sis vyžádala sestry a připravovala se na vstup mezi ně. Ještě jsi stihla odmítnout anglickou královskou korunu i ruku samého německého císaře Fridricha II., který chtěl napravit společenské fiasko svého syna. Bylo ti už 23 let, když jsi definitivně sestupovala z královského výsluní do pražského podhradí. Bylo těžké se rozloučit?

Sestra Anežka se pomalu zvedla a ztěžka se mi opřela o rameno. Jako bych byla jedním z důvěrně známých výstupků křížové klenby, beze slova mě minula a vyšla do zahrady. Zastavila se u jednoho keře šeříku, který už sliboval brzké květy. Bujná míza se divoce drala na svět pod teplými paprsky, letos brzkého, jara. I když už slunce pomalu předávalo svou vládu večeru, propůjčovalo drsnému žíněnému hábitu odlesk noblesnosti. V Anežčině výrazu jsem zachytila proud energie, která v přítmí chodby nebyla patrná. Síla její bytosti mě překvapila.

Až se tento keř rozvine modravou záplavou květů, myslíš, že bude smutný, nejsouc už poupětem? Vděčně se vystaví paprskům slunce, které postupně rozevřou miliony jeho kvítků, dokud nevydá všechna tajemství svých barev a vůní. Neošidí se ani o jediného ze stovek motýlů, kteří se přiletí osvěžit do jeho náruče, aby jednou dosvědčili stvořiteli jeho pohostinnost, ... když jsem byl hladový, dali jste mi najíst, žíznivému napít... Pak, ve vší důvěře, nechá svou krásu spálit a opadat. Vše má svůj řád. Po hostině je třeba uklidit.

Svatební průvod se zastavil v polovině Juditina mostu. Královská nevěsta se rozloučila s matkou a bratrem a už se neohlédla. Vše to zůstalo za ní. Obklopila ji nová, minoritská ,rodina a odvedla na druhý břeh Vltavy k řeholní obláčce. Anežka překročila hranice světů, aby se při slavnostním obřadu přerodila v pannu sestru chudých. Nevěsta, po níž toužili králové i císař si jde získat slávu čistoty. Při svlečení královského šatu si nechává odhalit ramena, jako byla odhalována ramena nevěstek připravená k bičování. Bohaté vlasy jsou podvázány a ustřiženy - jako když kat připravuje hrdlo odsouzencovo. Obléká roucho podobné rubáši, symbol světa, kterého se děsíme. Panensky čistá tvář mladé nevěsty Kristovy, symbolizuje z běd močálu vystupující vzkříšené tělo Ježíšovo. Zázrak spásy na cestě následování.

Čeho ses to, Anežko, odvážila. Nad čím středověký člověk žasl, my dnes sotva zaregistrujeme. Nebereme to už tak vážně... a ty jsi zůstala do písmene věrná dalších 46 let!?

Pokud jsem po Pánu chtěla, aby mi svěřil mnoho svých dětí, musela jsem mu dát všechno. Stát se úplně chudou, pro vnitřní bohatství. Jen tak může naplno zazářit Boží sláva. Proč myslíš, že je dnes tolik duchovních a morálních sirotků? *Letitý hábit se ovinul kolem roubení staré studny. To, jak na něj věrná řeholnice bolestně dosedla.* Nechali jste se znehybnět netečností. Co vás jen probere, děti moje. Bojím se, čím vás Bůh bude muset ohromit?!

Když tě po půl roce v klášteře navštívila matka Konstancie, zhrozila se tvého vzhledu.

Ani pro mě to nebylo jednoduché. Zakázala jsem si další návštěvy, dokud se nevzpamatuji.

Byl to tedy život nad tvé síly. Nelitovala jsi svého rozhodnutí?

Každý první rok je těžký - i v manželství - natož, když se zasnoubíš s milosrdným Pánem veškerenstva. Byla jsem vtažena do skutečné reality života. Ježíš už ke mně nemusel být ohleduplný. Stala jsem se jeho součástí. Neušetřil mi tedy ničeho, co mi dřív bylo skryto.

Stala jsem se sanitární houbou v jemné ruce, kterou láskyplně omýval zanícené rány, bolesti, bídu, otevřené vředy chudáků, krev a slzy svého tvorstva. Kolikrát mu ani celá noc nestačila, aby před svatostánkem důkladně vypral a usušil své obvazy pro zítřek, aby mě ve své výhni lásky vydesinfikoval od všeho, co jsem absorbovala.

Bezděky jsem se před ní svezla na kolena.

Anežko, já se tolik stydím, víš jak se mám pohnout z místa?

Vstaň a upokoj se, dítě. Poklekni před tím, kdo vidí do tvého neklidného srdce lépe, než já. Pros Ježíše ve svatostánku, aby tě naplnil pravou svobodou Božích dětí. Svobodou lásky, která je nad zákonem. Tak poznáš, k čemu tě volá. A pak už se nenech ničím spoutat. Tak mi to psala i má duchovní matka, Klára z Assisi: "Nevěř a nesouhlas s ničím, co by tě chtělo od tvého předsevzetí odvrátit nebo ti na závodní dráze kladlo překážky. Běž o závod k dokonalosti, k níž tě povolal Duch Páně. A kdyby ti někdo namlouval něco, co by odporovalo tvé dokonalosti a povolání, i kdybys mu byla povinna úctou, nenásleduj jeho rad." František i Klára stavěli poslušnost pod autoritu svědomí.

Pokračování na str.20

CZECH HOLIDAY FAIRE

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, the Heart of Europe

Presented by the Moravian Cultural Society

Saturday, November 12, 2011

at the historic **Mayslake Peabody Estate**

1717 West 31st Street, Oak Brook, IL

Just a few Blocks West of Rt.83

Opens at 6:00 pm $10 Donation Reservations Required

- **European Marketplace**
- **Czech Beer Garden**
- **Moravian Wine Cellar**
- **Pastry & Coffee Shop**
- **Old World Café**

Featuring :

The Music of Moravská Cymbálka - Chicago

Plus

Folk Dancing Performances

in traditional folk costumes

Continuous live Entertainment throughout the evening!

Space is limited – Reservations required!
Please call 630-325 3873 or contact us via
Our website: www.moravianculturalsociety.org.
Or E-mail us at: moravianculturalsociety@yahoo.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Letos uplynuly již tři roky, kdy nás opustil na svátek Všech Svatých, 2008 ve věku 79 let

Rev. Josef Kadlec, S. J.

Skoro 30 let sloužil měsíčně pravidelné mše svaté pro exulanty v prostorách georgetownské university v americkém hlavním městě, Washingtonu, D.C. Jeho kázání byla známa svou hloubkou a provázaností do současnosti. Nekompromisní jasnost jeho výkladů získala svého času značnou popularitu a nenechala nikoho na pochybách o Boží pravdě a z ní vyplývajícího směru pro lidstvo odvěků, stejně jako dnes.

Rodem Pražák, měl život výrazně ovlivněný komunismem. Nešlo-li to však v raném věku, stal se knězem v pozdním věku. Poznamenaný terorem nevolil pohodlí, když se mu nabízelo, ale vyplnění svého poslání. A tak se stal napřed lékařem, pak knězem a nakonec také bioethikem. Jeho přístup k okolí jako by byl stvořen pro činnost v tom prostředí, jak by na přípravu pamatoval Bůh sám.

Vzpomeňme a pomodleme se při této příležitosti za jeho českou oddanou duši a nezdolnou, neutuchající pravověrnost.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

pořádá vzpomínkový večer u příležitosti
200 výročí narozenin českého básníka a vlastence

KARLA JAROMÍRA ERBENA

v úterý 8.listopadu 2011 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Během večera bude promítnut novodobý poetický film dvou Erbenových balad ze sbírky „Kytice":

SVATEBNÍ KOŠILE

Již jedenáctá odbila a lampa ještě svítila…

a

ZLATÝ KOLOVRAT

Okolo lesa pole lán, hoj jede, jede z lesa pán…

Přijďte si poslechnout známé verše
v moderním filmovém podání v úterý 8.listopadu

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová
jednatelka SVU Chicago

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 25.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 579 1835

Rodina Slívova Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

V České katolické misii
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL, 60513

V neděli 25.prosince v 11.30 am
(po mši svaté)

Zazní skladby předních světových a českých hudebních skladatelů.

Vstupné dobrovolné.

Uložte si do kalendáře

Česká misie v Chicagu opět plánuje tradiční

Silvestrovskou zábavu

Výborná hudba
Dobrá zábava
České jídlo a speciality
Open bar po celý večer
Zajištěno hlídání dětí

Bližší informace
v příštím čísle Hlasů národa

ČESKÁ ŠKOLA KARDINÁLA BERANA

Srdečně zve děti a jejich rodiče na

POHÁDKOVÉ ODPOLEDNE

v neděli 20.listopadu 2011
od 4.00 do 6.00 odpoledne

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL, 60513

Pohádky pro děti
zábava, hry, tanečky a zpívání.

Občerstvení zajištěno.

Bližší informace podá
Monika Moro: 630 – 889 2120
Mons. Dušan Hladík: 708 – 533 1050

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2012?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasy národa**

Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku
v neděli 4.prosince 2011

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

v 1.30 odpoledne se v klubu promítá kreslená pohádka

ve 2.00 odpoledne v kostele
PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA

Ve vánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.
Mikuláš potom bude všem dětem nadělovat dárky.

Vstupné dobrovolné.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117 Mobil: (708) 533 1050

Imaginární interwiev se sv. Anežkou Českou

Pokračování ze str.14

Vím, že mezi Prahou a Assisi byla čilá korespondence. Byla jsi sv. Kláře velkou přítelkyní. Váš hluboký vztah je mimořádným jevem v dějinách spirituality. Když se ona zasvětila Pánu, ty ses právě v Praze narodila. Tvůj královský původ byl jejím nástrojem v boji o zachování pravé františkánské chudoby řádu. Proč papež nedovoloval tuto naprostou chudobu dodržovat?

Sama jsem byla rozčarovaná při tom zjištění. Netušila jsem, jak veliký je rozdíl mezi tím, co jsem založila a tím, co žil František. Jeho životní styl se brzy stal módou a hodně zkreslený se šířil světem. Novým ženským klášterům byla nucena Hugolínská řehole (benediktinská) a řeholníci z těchto míst byli pak zváni na evropské dvory. Jak jsem mohla vědět, že sestry, které mi do Čech poslal papež Řehoř IX. z Tridentu, vůbec jako františkánky nežijí? To jsem zjistila až po roce, když mi Klára osobně poslala sestry od sv. Damiána.

To tě při tvé povaze muselo hodně vyděsit!?

Začala jsem hned jednat. Pro svůj královský původ jsem byla záhy po vstupu jmenována abatyší a už dlouho mne znepokojovaly neunesitelné starosti o správu klášterního majetku. Bránily mi v běžné, potřebné práci pro nemocné. Když jsem se dozvěděla, že František nepřipouštěl vůbec žádný majetek, ba ani zahradu pro vlastní obživu, prostě nic, co by svazovalo, rozpoznala jsem i kořeny svého problému. Nyní bylo potřebí rozšířit mou korespondenci i o papežskou. Byl to vysilující, dlouhý boj o "Paní Chudobu". Všechen majetek kláštera jsem převedla na špitál a zřídila při něm bratrstvo. Papež ho r. 1237 povýšil na řád Křižovníků s červenou hvězdou a udělil mu majetkovou samostatnost, podléhající jen jemu osobně. Pro své klarisky jsem vymohla zatím jen privilegium chudoby, abychom mohly žít jen z almužen. Klára tomuto boji věnovala celý život. Až dva dny před její smrtí, r. 1253 ji papež osobně navštívil. Když na vlastní oči viděl její sílu v umírání, pochopil velké Františkovo odevzdání se Boží Prozřetelnosti. Povolil původní - velmi tvrdou - řeholi pro sestry u sv. Damiána. Já si ji, jistě, coby odkaz své duchovní matky, vyprosila i pro Prahu.

•

Vymohla jsi pro své sestry i jiná privilegia. Je pravda, že jsi sv. Kláru žádala o dovolení nosit teplejší oblečení?

Když tomu tak říkáš!? *Anežčin pohled si pobaveně změřil můj oděv - na současný duben přiměřený. Po dlouhé době se opět neubránila úsměvu.* Ano, je to tak. Nemohla jsem snést, když mé spolusestry trpěly chladem. Přeci jen oproti Itálii jsme v jiném pásmu. Matka Klára svolila, abychom si v zimních měsících vycpávaly opánky senem. Dovolila nám nosit dvojí pláštík a seno, či slámu si v podobě nákrčníku vázat i kolem šíje.

Ale ty, jako šlechtična, jsi podle zvyku doby mohla mít trošku lepší podmínky? Využila jsi svá privilegia?

K plné spokojenosti Ježíšově. Ano, využila. S pomocí papežovou jsem tyto rozdíly odstranila! *Princezna se rozesmála na celé kolo. Znovu se jí vrátil výraz jiskrného mládí a šibalsky na mne mrkla v poděkování za tu nahrávku. Vždyť její největší radostí byly dny, kdy směla pracovat v sadu i kuchyni a potají vynášet nečistoty z příbytků spolusester. Kdy po nocích zašívala jediné šaty chudákům a prala v louhu obvazy malomocných. Takových dnů, kdy jí zástupy potřebných, oblehajících klášter Na Františku, nechaly v klidu pracovat, bylo však pramálo.* Jak bych se mohla vdát a nestarat se přitom o svého ženicha. A věř, On vyžadoval mé pozornosti dnem i nocí, mnoha ústy neustále volajíc Anežko, Anežko...!

A najedla jsi se, alespoň občas, do sytosti? Tvůj bratr král Václav jistě posílal bohaté almužny tvému klášteru.

On a po smrti i jeho syn Přemysl Otakar II., který se cítil zavázán mi svým životem, že jsem ho zachránila smírem před mečem otcovským. Nemohla jsem dopustit další válku ve své zemi, když chtěl Václavovi uzmout království a špatně naveden, postavil se ve zbrani proti němu. Tehdy jsem poprvé litovala, že jsem vázána klauzurou. Ale pro Ježíše není klauzury tam, kde je žita důvěra v pravé svobodě. Pro jeho zázrak se oba u mne Na Františku usmířili. Bylo to jistě i pro mnohé posty, kterými jsme, jako potrubní poštou Boží lásky, posílaly bohaté almužny dál. Chudoba není absencí majetku. Je to čistá, krásná správa Božího stvoření. Ctnost, která reguluje napětí mezi bohatstvím a bídou. Činnost, která ústí do duchovní plnosti , dávající nahlížet věcem příštím. *Sestra Anežka se odmlčela. Nechtěla vstoupit do tajemství zázraku, který vyprosila svému národu, polomrtvá hlady, týdny ležící před svatostánkem. Když krutí Tataři dobyly Rus, Ukrajinu, vyplenily Polsko, vyvraždili i rodinu její milované sestry Anny v Lehnici a zbroceni krví žen i nemluvňat stanuli před Olomoucí, český a moravský lid upínal své naděje jen k ní. "Sestra Anežka se modlí!" A ...Jednoho rána tu Tataři nebyli, ani vidu ani slechu po nich. Jeden z mnoha zázraků na její přímluvu. Je to však příliš svatá půda, než aby se po ní znovu prošla kroky hlasitých vzpomínek.*

Přišla však i doba zkoušky věrného správcovství ... když padl tvůj synovec ,opuštěn věrnými, v bitvě na Moravském poli. Do tvých milovaných Čech se pomalu vplížil hladomor.

Já jsem Přemysla Otakara varovala, seděli jsme tam opodál, ale on měl svou hlavu. Věděla jsem, že se z boje nevrátí. Byl to strašný rok pro mou zemi 1278. Čechy upadly v poručnictví Rudolfa Habsburského, který jejich správu svěřil Otovi Braniborskému. Ten jí využil k neslýchanému útisku a plundrování. Můj maličký prasynovec, Václav, byl odvlečen i

s matkou. Jediný, kdo zůstal z Přemyslovců byla má praneteř Kunhuta, která vedena prozřetelností vstoupila ke mně do kláštera.

Pokoření mé dynastie bylo obrazem tisíců mrtvých pražanů. Tehdy jsme zakusily skutečný hlad. Věrnost ve službě až k smrti. Tehdy, dívaje se špehýrkou fortny na rozvrácenou, vydrancovanou zem, spatřila jsem konečně svůj obraz v Klářině zrcadle.

V jakém zrcadle?

Pro Kláru byl jediným zrcadlem kříž. Psala mi, abych se denně zhlížela v pokorné chudobě Krále andělů zavinutého v plénkách a přes jeho práce a námahy pro naše spasení přecházela v úžas nad láskou s níž se za nás vydal na dřevě kříže. To byly chvíle našeho každodenního šlechtění se. "Ponoř svou mysl do zrcadla věčnosti, svou duši do blaha slávy, své srdce do krásy božské podstaty... celá se přetvoř v obraz jeho božství..." Až teď jsem se tam uviděla. Už byl tedy čas...

Kunhuta se stala velkou abatyší u sv. Jiří. co všechno jsi jí odkázala?

Českou zemi. Patří mi více, než jiným, protože ji více miluji. Měla mé dědictví předat i svému bratru Václavovi, budoucímu králi. "Ať král zemi miluje, aby mu patřila. Obdělávejte ji, chraňte, vzdělávejte a ozdobte. Bojte se jen toho, čím si škodíte sami. Nelžete si, nezávidˇte, bohatství se nebojte. Ať bohatí rozdávají hodně chleba, jinak se chudáci na ně vrhnou, neboť nic není tak skutečného, jako hlad. Odkazuji vám staré, slabé, opuštěné lidi. Pečujte o ně s láskou. Kladu vám na srdce děti a jejich štěstí, ať jsou domovy školou lásky. Na Božích vahách se neváží zlato, ale slzy a úsměvy lidí. Bude- li víc těch, které osušíš, než těch, které způsobíš, bude-li víc těch, které zažehneš, než těch, které díky tobě zmizí - budeš žít dobře."

Svým sestrám jsi kladla na srdce, aby neodbočily od svobody, kterou přináší chudoba.

Ano chudoba, ne nouze, lživý sebezápor, ne úzkoprsé skrblictví. Bůh miluje chudobu štědrou a plnou radosti. Je chladná noc a země trpí, ale jitro je už blízko. Neumírám hlady, ale pro lásku. Den, který přijde, bude doba spokojená a slavná.

Princezno Anežko, tvé dědictví nám bylo předáno až po sedmi a půl stoletích. Po tvé kanonizaci v listopadu 1989, rozpečetil tvůj nebeský ženich slavnostní závěť, kterou jsi tehdy učinila. Do tvé země se vrátila svoboda. Proč za tak dlouho?

Až tehdy jste si vzpomněli, co jsem vám odkázala - staré, slabé, opuštěné, péči o ně s láskou. A váš ctihodný kardinál František Tomášek to uvedl ve skutek prvním rokem duchovní obnovy národa, který mi zasvětil.

Jen škoda, že jste převzetím svého dědictví byli zaskočeni. Tak dlouho jsem čekala na ten slavný den a očekávám ho stále.

Je pravdivá legenda, že ta slavná a pokojná doba nastane, až bude znovu objeven tvůj hrob?

Dítě moje, nejsou mým hrobem spíš ty rostoucí tisíce ubožáku, žijících v České zemi. Každý z nich je dokonalým náhrobkem mého ducha, uměleckým ztvárněním důkazu, že jste na mě zapomněli. Nač se pídit po prachnivých kostech Anežky Přemyslovny, aby jste je pozdvihly k úctě, když jste pohřbily mého ducha. Proč psát zlacený memoriál do mramoru, když tisíce očí křičí ty verše mnohonásobnou ozvěnou do éteru mé země a vy je neslyšíte. Až je zaslechnete, samy vás dovedou na místo, kde odpočívá vaše princezna. Svatováclavské dědictví bude hrdě pozdviženo.

Není tedy náhodou, že tvůj kanonizační obraz byl zavěšen v pražské katedrále právě na zeď svatováclavské kaple, po bok sochy pokorného Krista? Naplňuje mě úžasem pokaždé, když vás tam spolu spatřím. Boží Beránek a Jeho Agnes - Ovečka.

Cožpak jsem nezaslíbila své Čechy Kristu .....
neboj se ... a čti v tvářích lidí ...
pozorně ... ať tě neošidí ...
až pronikneš hloubkou tajemství
troje oči v jedny slité ...
hřeby Kalvárie sbité ...
svítí v líbeznou zem Čechů království ...

Zvony začaly sezvánět svou sváteční melodii. S každým úderem jejich srdce se Anežčina postava stává vznešenější. Pleť se jí vyjasňuje a mladistvě vypíná. Omšelý hábit se protkává sítí světelných vláken. Stařecká přihrblost se vyrovnává a přede mnou se tyčí hrdá Přemyslovna ve vší pokorné nádheře. Vzdaluje se poslušně ze svého místa a usmívá se na rozloučenou. Spolu s ustupujícím slunečním svitem mění intenzitu své hmotnosti, jakoby si ji to světlo bralo s sebou.

"Anežko, počkej...." než se stačím vzpamatovat, je pryč. Stejně, jako před půl hodinou, opírám se rukou o nepříjemný provaz před soukromou oratoří. Kostel je už přeplněný k prasknutí. To toho zas uvidím, žehrám v duchu na svou malou postavu, roztrpčena vlastní představivostí, která mě v boční kapli tolik zdržela. Vtom mě za ruku popadne vysoká řeholnice a obratně mě prostrkuje zástupem dopředu. "Pojď, tady máš ještě místo!" Mrkne na mne lišácky a zatlačí mě na židli vyhrazenou pro čestné hosty. "To ale jistě není místo pro mne!" snažím se omluvně.

"Můj milý, cožpak nejsi Host ze všech nejvzácnější?! Prosím, mám narozeniny!"

Lucie M.
Z Rádia Vatikán zaslal P. Josef Koláček, SJ

Když Matka pláče

Na svátek Obětování Páně 2. února 1995 viděla Jessica Gregori vytékat z očí sochy Panny Marie krvavé slzy. To všechno se udalo v jejich zahradě v malé jeskyňce, v přístavním městě Civitavecchia (asi 60 km od Říma). Velmi vystrašená zavolala svého otce, který byl rovněž svědkem, jak po tváři sochy vysoké asi 43 cm stékají krvavé slzy. Vylekaný pan Gregori ihned informoval místního faráře. Don Pablo Martin daroval tuto sochu rodině Gregoriových v září předcházejícího roku jako dárek z Medjugorje. Další den se událost opakovala kolem půl sedmé večer.

Kromě jiných rodinných přátel byl přítomen i don Pablo Martin a mohl jev vidět na vlastní oči. Během dalších dní až do 6. února se fenomén opakoval ještě jedenáctkrát v přítomnosti různých očitých svědků, kteří později pod přísahou potvrdili, co viděli. Don Pablo informoval místního biskupa Girolama Grilla.

Biskup reagoval velmi skepticky. Ve svém deníku, který později sám zveřejnil, si toho dne poznamenal: Co za strašný příběh, ty plačící sochy Panny Marie! Zase se najdou podvodníci, kteří mají radost, že mohou umazat posvátné předměty. Kam jsme to dospěli, my chudáci. A co horšího, farář takové hlouposti podporuje! Matko dobré rady, oroduj za mne! Pověst se rychle rozšířila a novináři o tom informovali ve sdělovacích prostředcích. Kromě hluboce věřících lidí se našli samozřejmě i takoví, kteří hledali jen senzaci, ba dokonce takoví, kteří sošku chtěli zničit. Ale hned na začátku se objevily i velmi pozitivní reakce. Novinář Michele Brambilla se cítil, jako by ho zasáhl blesk, když mu Paolo Mieli, nevěřící ředitel nejčtenějšího italského deníku Corriere della Sera, četl zprávu několik dní po podivných událostech. Řekl: Tys mě nepochopil. Příběh z Civitavecchia je ta nejdůležitější ze všech zpráv. Jsem ateista a pocházím ze židovské rodiny. Malá soška Panny Marie by mi měla být zcela lhostejná. Ale jestli je ta zpráva pravdivá, jestli ta socha opravdu pláče, pak to znamená, že se stal zázrak. To potom také znamená: Bůh existuje. A nejdůležitější zpráva, kterou dnes chce vědět každý člověk, i ti, kteří se tváří, že je náboženství nezajímá, je přesně tato: že Bůh existuje. A když Bůh existuje, tak se vlastně všechno mění, mění se celý smysl našeho života.

Podvod, nebo zázrak?

První otázka, kterou si všichni kladli, byla: Je tato červená tekutina opravdu krev? Mons. Grillo pověřil dona Pabla, aby si vybral důvěryhodného lékaře, který tekutinu prozkoumá. Analýzy začaly 5.února na univerzitní klinice Sapienza. Výsledek nepřipouštěl žádné pochybnosti: červená tekutina je opravdu krev. Biskup si 24.února do deníku zapsal: Vědci chtěli potřetí vyšetřit krev Panny Marie, protože při prvních výsledcích se jim na první pohled zdálo, že je to krev ženy, potom však, že je to krev muže. Protože se nedalo udělat nesčetné množství pokusů, rozhodli, že zůstanou při výsledku „krev muže“, protože výsledek „krev ženy“ se objevil jen jednou.

Proč pláče Panna Maria mužské krvavé slzy? Jak se ta krev na sochu dostala? Biskup nařídil radiologické vyšetření. Civilní soud chtěl jít ještě jistější cestou a pod dohledem kriminální policie dal provést na klinice počítačovou tomografii. Výsledky potvrdily, že v soše se nenacházejí žádná dutá místa a nebyly do ní vloženy žádné přístroje.

Všechno nasvědčovalo, že jde o skutečný zázrak. Ale biskup Grillo měl ještě vážné pochybnosti. Kolem půlnoci 11.února zazvonil na biskupském úřadě v Civitavecchia telefon. Volal státní sekretář kardinál Sodano, po papeži nejdůležitější muž ve Vatikáně. Povzbudil biskupa, aby nebyl přehnaně důvěřivý, ale aby přijal možnost nadpřirozeného působení. Mons. Grillo pochopil, že tento telefonát v tak pozdní noční hodinu musel být z iniciativy Svatého otce.
Tuto domněnku potvrdil další telefonát 23.února, když mu státní sekretariát poděkoval jménem papeže za otevřenost vůči nadpřirozenému působení. Proč papež věnuje takovou pozornost této otázce? Zná nějaké tajemství? kladl si otázku Mons. Grillo.

Mezitím vzali sochu z bezpečnostních důvodů na kurii. 13.února zavolal biskupovi světoznámý exorcista Gabriele Amorth z Říma: I on prosil, aby nebyl příliš skeptický, protože už před osmi měsíci mu jistá mystička z Florencie řekla, že socha Panny Marie v Civitavecchia bude plakat krvavé slzy. (P. Amorth byl jejím duchovním vůdcem.) Tato smírná duše pochopila i smysl slz, které měly signalizovat pro Itálii bolestné časy, dokonce až občanskou válku, pokud tomu neštěstí nepředejdeme obrácením, modlitbou a pokáním.

Biskup Grillo o tomto telefonátu vyprávěl své sestře. Ta byla hluboce dojata vážností poselství a ráno 15.března po mši svaté požádala bratra, aby sochu přinesl a aby se před ní společně pomodlili, což biskup udělal. Byla přítomná i jedna mladá řeholnice a biskupův švagr. Když v modlitbě Salve Regina vyslovili slova: Obraťˇ k nám své milosrdné oči, do očí sochy, kterou biskup držel v rukou, vstoupily krvavé slzy. Bylo to po-

čtrnácté a naposledy. Bratr zbledl jako stěna, přiznala později biskupova sestra. Biskup Grillo byl skutečně v šoku a bylo dokonce nutné zavolat primáře dr. Gennara, který biskupa vyšetřil a mohl rovněž potvrdit skutečnost, že na soše byly čerstvé krvavé stopy.

Jan Pavel II. a Civitavecchia

Jedna věc byla jistá: Nebylo to poselství, které se týká jen nejmenší farnosti diecéze, protože Jan Pavel II. přišel sám inkognito, aby sochu v Civitavecchia uctil.

Dal si ji dokonce zanést do svého papežského bytu. Biskup Grillo však směl uveřejnit tuto zprávu s povolením státního sekretariátu až po jeho smrti.

Mons. Stanislav Dziwisz, sekretář Svatého otce, pozval biskupa 5. června 1995 navečeří a na výslovné přání papeže měl biskup přinést sochu Panny Marie s sebou.

Byl to nezapomenutelný den, zapsal biskup do svého deníku. Měl jsem dojem, že Svatý otec všechno věděl Hovořili jsme o významu těchto slz. Citoval názor kardinála Hanse Urs von Balthasara, který zastával názor, ze Panna Maria v této době je svým dětem v jejich starostech obzvláště blízko. Její slzy znamenají výzvu k obrácení.

Jan Pavel II. sošku políbil, požehnal ji a korunoval zlatou korunkou. Na její nataženou ruku zavěsil růženec. Na konci setkání řekl: Jednoho dne oznámíte světu, co se stalo dnes večer... Vložme všechno do rukou kardinála Ratzingera.

Následující den kardinál Sodano ještě jednou poděkoval jménem papeže biskupovi a řekl mu: Co se týká sochy Panny Marie, můžete bez váhání pokračovat. Petr je s vámi.

Jessica Gregori odevzdala 2.října 2000 biskupovi poselství, které dostala od Panny Marie. Panna Maria v něm prosila biskupa, aby zasvětil všechny kněze své diecéze Neposkvrněnému Srdci. A dodala, že má o tom promluvit se Svatým otcem, aby zasvětil jejímu Srdci kněze celé Církve. To se uskutečnilo, když se 8.října 2000 na náměstí Svatého Petra spolu s 80 kardinály a 1500 biskupy pomodlil úkon zasvěcení. Biskup Grillo zato papeži písemně děkoval. Papež Jan Pavel II. svým podpisem potvrdil písemné prohlášení biskupa Grilla, které vydal pod přísahou: 15.března 1995 v 8 hodin 15 minut, že viděl, jak socha v jeho rukou ronila krvavé slzy.

Když Panna Maria pláce, musíme ji potěšit

Co chtěl Bůh říci světu prostřednictvím malé sošky Panny Marie, která pláče krvavé slzy? Když se papež dověděl o slzách Panny Marie, dal celkem jednoduchou odpověď: Když Panna Maria pláče, musíme ji potěšit.

Co ji může více utěšit než naše obrácení, naše obrácení k jejímu Synu, naše láska k Bohu a bližním? Zdá se, že předpovězené neštěstí pro Řím a Itálii bylo odvráceno prostřednictvím obrácení, modlitby a pokání. Tak jako kdysi v Ninive. Co to však znamená, že Panna Maria roní mužské slzy, tedy krev svého Syna? Kardinál Ratzinger, který byl o událostech i laboratorním vyšetření velmi dobře informován, řekl Mons. Grillovi: Teologové budou ještě mnoho diskutovat o povaze krve Panny Marie.

Není asi tak těžké pochopit, proč pláče Panna Maria krev svého Syna. Nevysvětlují nám to slova, která řekl papež Jan Pavel II. nemocným při generální audienci 8. září 1982? Tehdy řekl: Panna Maria, která byla počatá bez jakékoliv poskvrny hříchu, měla zázračným způsobem účast na utrpení svého božského Syna, aby se tak stala Spoluvykupitelkou celého lidstva.

Krvavé slzy, které byly nejdříve její vlastní, tedy ženské, potom byly slzy jejího Syna, tedy mužské, dosvědčují nerozdílnou jednotu spoluvykupující Matky se svým Synem a božským Vykupitelem.

Jako Prostřednice každé milosti je tedy také Matkou Eucharistie, jak ji rád nazýval papež Jan Pavel II.

Proto opět obrací naši pozornost na hlubokou pravdu víry, že krev, která proudila z Ježíšova probodeného Srdce, je pro nás účinná vždy tehdy, když se prostřednictvím svátostí necháme v této krvi očistit, uzdravit a posvětit.

Přesně o tom hovoří don Pablo Martin: Denně přicházejí poutníci, kteří chtějí přistoupit ke svátosti smíření, mezi nimi často osoby, které se nezpovídaly celá desetiletí. Mimořádné milosti uděluje Panna Maria rodinám, které prožívají krizové období. Stovky snubních prstenů darovaly Panně Marii manželské páry, které se na její přímluvu opět smířily.

Pramen: Antonio Socci, I segreti di Karol Wojtyla (Víťazstvo srdca 80/2011)

Matka Pláče, ruce spíná:
Ach můj Bože rozmilý!
V žalu vidí svého Syna,
jak jej na kříž přibili.
V této době plné bolu
chce tu býti s Ježíšem,
rány jeho nese spolu
ve svém srdci mateřském.

Pro bolesti, pro žalosti
srdce svého čistého,
odpusť nám, již nepravosti
ten meč vbodly do něho.

Ke kříži teď pozdvihuje
oči pláčem zkalené,
s mečem v srdci pozoruje
nohy, ruce zraněné;
ruce, které líbávala,
které vždy jen žehnaly,
nohy, které vídávala,
k ubohým jak spěchaly.
Pro bolesti ...

Synáčka, jejž s pečlivostí
po Sióně hledala,
teď jí navždy s ukrutností
Kalvárie odňala.
Zde na kříži dokonává
její lidská naděje,
svou krev její dítě dává
Do poslední krůpěje.
Pro bolesti ...

Potom z dřeva kříže sňali
tělo svaté k pohřbení,
matce syna na klín dali
k poslednímu loučení.
Kde je krása těla tvého,
kde jas svatých tváří tvých?
Kam se božská jiskra děla
a zář očí nebeských?
Pro bolesti ...

S Marií chcem naříkati
nad našimi vinami
a s ní chceme k Bohu lkáti:
Ach, smiluj se nad námi!
Kéž bychom se z hříchu káli
a pak s matkou bolestnou
došli v nebi věčné chvály
za věrnost a lásku svou.
Pro bolesti ...

Kancionál č. 311

Úspěšné pohádkové odpoledne

V neděli 23.října 2011 po obědě proběhlo v Klubu České misie zábavné odpoledne pro děti z České sobotní školy kardinála Berana. Dětí se sešlo na dvě desítky a spolu s nimi jejich rodiče, kteří se též aktivně zapojili do celého zábavného programu.

Nejprve jsme si zahráli seznamovací hru v kruhu, pak jsme použili představivost a slovní zásobu a vytvořili Popletenou pohádku. Děti jmenovaly podtržené výrazy, aniž by věděly kam patří, např. přídavné jméno, číslo, barva, oblečení, nábytek, květina, koření, nářadí, jídlo atd. Potom jsme je doplnili do příběhu a vznikla nám:

Popletená pohádka

Byl jednou jeden slon a ten se jmenoval Violka. Byl to veliký fešák a nosil růžový klobouk, puntíkaté tričko, modré kalhoty a na nohou nosil pomalé lyže.

Jednou ráno se slon Violka rozhodl, že si uvaří tulipánovou polévku. Vstal z gauče, vyčistil si zuby kladivem s pepřovou pastou. Učesal si svých 100 chlupů na bradě, oblékl si puntíkaté tričko, modré kalhoty, růžový klobouk, obul si pomalé lyže a šel si koupit tulipány na polévku.

Cestou potkal tlustou housenku, 34 opic a 8 pruhovaných lízátek. Konečně uviděl hračkářství, kde prodávali tulipány. Ve dveřích se srazil s pánvičkou a když se sehnul, aby jí pomohl vstát, „RUP" praskly mu jeho modré kalhoty. Tak se náš milý slon Violka otočil a běžel si domů kalhoty zašít pizzou.

Zazvonila motorka a pohádky je konec.

Následovala znalostní soutěž klasických českých pohádek o ceny a promítnutí krátké kreslené pohádky. Po přestávce s občerstvením (doma vyrobené obložené chlebíčky, koláče a linecké cukroví) jsme zapojili do programu i rodiče. Vylosovali si jméno postavičky z promítnuté pohádky a pantomimicky ji zahráli. Děti hádaly jméno postavy. Potom jsme četli krátkou českou pohádku z knížky a pantomimou ji doplňovaly děti.

Nakonec si děti udělaly „škrábaný obrázek", který si odnesly s sebou domů a chvilku si zatancovaly při českých dětských písničkách.

Všem se pohádkové odpoledne velice líbilo a tak bychom rádi v podobných akcích pokračovali a chtěli bychom pozvat i ostatní děti, které do naší české školy nechodí. Naše příští setkání se uskuteční v neděli 20.listopadu ve 4 hodiny odpoledně opět v Klubu České misie. Všechny děti i jejich rodiče zveme mezi nás.

Monika Moro,
učitelka z České školy kardinála Berana

MLADÝM

Jako dobří zahradníci

Věnovat se zahradničení znamená naučit se **umění pěstovat život**. Nejen život rostlin, ale i život naší rodiny a našich dětí může růst jako květ živený láskyplnou péčí, uvědoměním a reflexí. Zahradničit ale znamená:

Mít plán. Není nic lepšího, než přispět k rozkvětu života. „Dát život" je něco, co naplní život uspokojením a štěstím. Rostlina není ani dobrá ani špatná: chce žít! Ale bez plánu to nejde.

V životě, podobně jako v zahradničení, potřebujeme vědět, jaký směr chceme sledovat. Jednou stanovené cíle si napište na papír, aby se vám je podařilo dotáhnout do konce.

Rozhodnout se. Nechat růst cokoli živého znamená vzít na sebe velkou, ale krásnou odpovědnost.

Živá bytost má mimořádné možnosti rozvoje. Každý živý organismus je jedinečný a roste podle svého osobního vývoje. Respektovat druhého je podstatné. Abychom pokročili, je třeba se naučit soustředit a pak neotálet, ale jednat. Rostlina je „objektem" práce napořád, i když v různých fázích.

Připravit půdu. Rostlině je třeba nabídnout prostor, kde může být sama sebou.

Každá rostlina potřebuje vhodné místo: rodina je místem citů, místem, kde je lidem společně dobře, „náš domov". Dítě potřebuje pro svůj růst cítit, že ho jeho rodiče chtěli, že ho mají rádi takové, jaké je, přijímají ho s jeho schopnostmi a chybami. Že jsou přítomni, že ho doprovázejí, respektují, že ho „berou"? Dítě, které má otce neschopného poslat je večer spát, si nemyslí, že je pod tátovou ochranou. To je nemožné. „Jestliže můj táta není ani schopen, abych ho poslouchal já, který mám pět let, jak by mě mohl ochránit od zlodějů, z kterých mám v noci takový strach?"

Zajistit vodu. Půda může být úrodná, ale pokud se nezalévá, nic nemůže vyrůst a vzkvétat.

Komunikace je pro lidské bytosti tím, čím je voda pro rostliny. Někteří rodiče podceňují důležitost komunikace a nevěnují ji dostatečnou pozornost. Komunikovat s dětmi znamená na prvním místě naslouchat: vynaložit úsilí, abychom pochopili, co chtějí skutečně říci.

Starat se o světlo. Aby mohly rostliny růst v celé své síle a kráse, potřebují světlo. Každá rostlina hledá zdroj světla a pokud je nedostatečný, rostlina chřadne.

Světlo, které slouží lidské mysli a srdci, je souhrn kultury, vědomostí, morálního smyslu, umění, ctností, citlivosti a nadání. A spirituality. Může se samozřejmě žít jen s málem světla, v tom případě bude ale „rostlina" strádat a vyvíjet se pod své možnosti.

Pracovat s nadšením. Umění zahradničit je čistá radost a nadšení je živnou půdou radosti, protože nás naplňuje pozitivní energií.

Pravé štěstí neznamená vyhrát, ale dělat pokroky. „Včera večer jsem byl skutečně spokojený: šel jsem ven se svým otcem, představil mě svým přátelům a řekl o mě, že jsem hodný syn." (Ondřej, 17 let)

Osvobodit se od plevele. Půda, voda a světlo jsou podstatné prvky, ale ne dostačující. Dobrý zahradník ví, že musí křehké rostlinky chránit před plevelem, který hrozí, že ho udusí.

Dobří rodiče se snaží ochránit děti od špatných vlivů. Růst je postupný proces. Samostatnost se získává krok za krokem.

Cvičit se v trpělivosti. Zahradničení nás učí respektovat rychlost, přetvářet myšlenku v projekt s jasnými cíli, prozkoumat půdu, abychom pochopili její vlastnosti, použít správné nářadí, zalévat rostliny a v klidu očekávat okamžik rozkvětu. Pokud respektujeme tuto rychlostní tabulku také v jiných oblastech života, uvidíme život v rozpuku.

Bruno Ferrero
Salesiánský magazín 4/2011

Exorcista P. Elias Vella odpovídá na aktuální otázky

Pokud někdo slyší slovo exorcista, vybaví se mu středověk. Někteří si myslí, že tato služba není potřebná. Jiní zase pod vlivem filmů o vymítání ďábla tuší senzaci. Co byste po zkušenostech z dlouholeté praxe těmto lidem řekl?

Úkolem exorcisty není výhradně osvobozovat posedlé zlým duchem. Pomáhám mnoha lidem, kteří se přímo nebo nepřímo nějak zapletli se satanismem, okultismem, spiritismem, New age. Prvořadým úkolem exorcisty je odhalovat negativní stránku těchto praktik a nauk a pomáhat těm, kteří jsou již nějakým způsobem zainteresovaní. Posedlost ďáblem se samozřejmě objevuje i dnes, ale ne v takové míře, jak bychom si možná představovali.

Mladí lidé se občas jen tak z legrace baví vyvoláváním duchů. Nezasvěcení netuší, že tyto hrátky s sebou nesou následky. Jak mohou účastníky poškodit?

Mohou je ohrozit jak psychologicky, tak duchovně. Roky dospívání jsou vždy určitou dobou dobrodružství. Mládež často provozuje vyvolávání duchů, protože to bere jako zábavu nebo hru. Může si však vážně poškodit psychiku. Dostaví se úzkosti, fóbie. Bohužel mnoho těchto mladých lidí nakonec skončí u psychiatra. Po duchovní stránce si navíc otvírají dveře pro vstup zosobněného zla.

V České republice je teď velmi moderní chodit například ke kartářkám. Těmto „podnikatelkám" obchody jen vzkvétají. Jejich služeb využívají dokonce i věřící lidé. Příznivci kartářek tvrdí, že jim dotyčná žena řekla i to, o čem věděli jen oni sami. Jak je to možné?

Tady se ocitáme v okultním světě, kde je výklad karet nejrozšířenější formou. Když chceme znát svoji budoucnost, znamená to, že v podstatě prodáváme vlastní svobodu, a to má negativní dopad na duchovní i psychologickou oblast. Místo toho, abychom sami vytvářeli osobní dějiny, očekáváme, že se tyto věci v našem životě prostě stanou. Jako bych už neměl žádnou možnost změnit osud. Naše myšlení přestane být aktivní. A jak je možné, že věštkyně znají nějakou skutečnost? Často je to problém hadačství. Věštění přichází buď z minulosti nebo budoucnosti. Kartářky se chytnou detailů, které jim sdělíme a ony je pak rozvíjí, psychologicky vycházejí vstříc a těží z toho v budoucnu. Kartářka předdisponuje klienta k určité situaci. Například někomu řekne, že za rok ztratí práci. Sdělení v dotyčné osobě způsobí, že dostane strach nebo začne svou práci dělat tak, že ji za rok skutečně ztratí. Pak je ještě další možnost, že ve vykladači je nějaká moc. Ta nemůže být od Boha, protože věštění bible zakazuje. Přichází tedy z protipólu. Jestliže někdo věští budoucnost, tak je to z moci, kterou dostal od Božího nepřítele, a to jistě velmi silně ohrozí vaši budoucnost.

Mnoho lidí v poslední době hledá pomoc v psychologických poradnách, kde se zabývají tzv. rodinnými konstelacemi. Jaký máte názor na tuto terapii?

Podle mého názoru jsou rodinné konstelace dalším typem terapie založené na New Age. Zpočátku se může zdát, že má tato terapie jisté pozitivní výsledky. Z dlouhodobého hlediska jsou negativní a poškozují člověka duchovně i psychicky. Neodvážil bych se je proto doporučit.

Představte si, že se setkáte s člověkem, který se teprve nedávno stal věřícím křesťanem a nyní váhá, ve které církvi se má nechat pokřtít. Jaké byste uvedl hlavní argumenty, že by to měla být právě katolická církev, když se mnohým může zdát, že není tak radostná a otevřená mladým lidem jako jiné křesťanské církve?

Bohužel je možné, že katolická církev není tak radostná, jak by mohla být. Ale to záleží na lidech, kteří se k ní hlásí, nějakým způsobem žijí a předávají svou víru. Člověk musí hledat pravdu, a to by mělo převažovat nad skutečností, že v církvi nežijí všichni lidé podle toho, co Kristus hlásal. V první řadě by si tedy člověk měl položit otázku: Kým je pro mne Kristus? Protože učení katolické církve je postaveno na tom, že následujeme našeho Spasitele, který stále žije. V ostatních náboženstvích následují pouze poselství zakladatele, který je již mrtvý. Navíc nemůžeme věřit v Krista podle našich představ, musíme ho přijmout celého, jak ho nacházíme v bibli, v evangeliu. Kristus založil jednu církev, na apoštolech. Nelze ho přijímat jen v některých jeho částech. A Kristus přijatý v celistvosti je právě v katolické církvi. Je pravdou, že v některých církvích na rozdíl od katolické je radost zřetelnější. Není ale možné přijmout nějakou církev jen proto, že v ní najdete něco pěkného, aniž byste šli dál. Nejde nehledat a nenalézat celou pravdu.

Lidé, kteří uvěřili v Ježíše Krista ví, že satan už byl poražen. Proč potom žijeme ve světě, kde je tolik zla a kde tolik lidí dává přednost právě zlu před dobrem?

Satan byl poražen krví Kristovou a on to ví, proto se snaží oslabit království Boží. A dělá to tak, že se snaží lží některé

duše z tohoto království vyrvat. Proč tolik lidí dává přednost satanovi před Kristem? Protože je jednodušší dělat zlo než konat dobro. Je jednodušší rozbít sklo než ho potom spravit. Satan tolik přitahuje, protože nabízí jednodušší a snazší věci než Kristus, který vybízí k obtížnější cestě. Není to tak jednoduchá věc.

Mohou si lidé, kteří jsou posedlí, za tuto skutečnost sami nebo se může obětí satana stát kdokoliv?

Jsou osoby, které nesou veškerou zodpovědnost. Jestliže si zahrávaly se satanismem a spiritismem, otevřely se zlému duchu. Mohou ho vyprovokovat a v tom případě jsou za svou posedlost zodpovědné. Pak jsou další, a je jich mnohem víc, kteří se stali vlastně oběťmi. Můžeme říct, že byli napadeni. V těchto případech není dotyčný zodpovědný, protože k posedlosti nedošlo následkem nějakého negativního jednání. Často jsou posedlé osoby relativně dobré.

Dá se spolehlivě rozpoznat, kdy je člověk posedlý a kdy trpí nějakou psychickou nebo duševní poruchou?

Jestliže někdo viděl film The Exorcista of Emily Rose (v ČR V moci ďábla, pozn. red.), tak tam je velmi zřetelný konflikt mezi lékařskou vědou a spiritualitou. Nejsme-li dostatečně bdělí, hrozí nebezpečí, že lékařství a spiritualitu postavíme do protikladu. Symptomy, které nacházíme u psychických nemocí, například u hysterie, epilepsie, schizofrenie, jsou totiž velmi podobné jako u posedlosti. Musíme rozpoznat, kde končí psychická rovina a kde začíná rovina spirituální, duchovní. Mnohdy jsou tyto věci tak provázané a prolínají se, že by bylo nemoudré, kdyby exorcista ruku v ruce nespolupracoval s psychiatrem. Samozřejmě, že velmi dobrý psychiatr je schopen rozeznat, kde končí jeho kompetence a schopnost diagnostikovat, a je potřeba obrátit se na exorcistu.

Napsal jste knihu o satanovi. Je velmi obsáhlá. Proč jste právě jemu věnoval tolik pozornosti?

Rozhodně ne proto, že by mne satan přitahoval (smích). Má služba ale s sebou nese v první řadě boj s ním. Prvořadým úkolem je proto odkrývání jeho taktiky. Když jednou ukážeme způsob, jak ďábel působí, tak se jeho moc oslabí. Proto jsem knihu napsal.

Potkávám mnoho lidí, kteří procházejí různými zkouškami a utrpením. Nejde ani tak o utrpení fyzické, jako spíše citové a duševní. Lidé v České republice trpí nedostatkem lásky. Děti trpí, protože na ně rodiče nemají čas nebo se rozvádí. Rozvody a nevěrou si navzájem ubližují i dospělí. Senioři pak těžce nesou nedostatek pozornosti ze strany vlastních dětí. Jsou to skrytá utrpení, přesto nejsou o nic méně bolestivější než vážná fyzická onemocnění. Vidíte nějakou cestu, jak těmto utrpením čelit, nebo se člověk musí s tvrdou realitou smířit?

Hlavní problém je v tom, co jste už řekla. Je to nedostatek lásky. Z nedostatku lásky v lidech vzniká vzdor. Ježíš přišel, aby nám předal křesťanské poselství lásky k bližním. Bohužel jak věřící, tak nevěřící se dopouštíme toho, že jsme hodně dlužni tomuto přikázání milovat druhé. Problém vidím v tom, že lásku nedáváme. Všichni ji očekáváme, ale kdo ji dá? Nemůžeme se považovat pouze za oběti, kterým se jí nedostává. Musíme se také stát zodpovědnými a ptát se: Jak to, že já ji nedávám? Například někdo se cítí sám a očekává, že bude mít kolem sebe lidi, kteří ho budou mít rádi. Máme právo očekávat, že budeme milováni. Pokud jsem ale místo pouhého očekávání ochoten lásku dávat, automaticky ji začnu i přijímat. Svatý Jan od Kříže řekl jednu krásnou myšlenku: Tam, kde není láska, dej lásku a nalezneš ji tam. Myslím, že toto je ta nejlepší odpověď.

Rozhovor s P. Eliasem Vellou
při jeho návštěvě Dubňan na Hodonínsku v roce 2006

* * *

Jednou z Vašich služeb, je služba vnitřního uzdravování. Můžeme najít na této zemi člověka, který by nebyl vnitřně zraněný a nepotřeboval by službu vnitřního uzdravení?

Rád bych vám velmi krátce vyprávěl příběh, který pochází z Číny. Jedna žena oplakávala svého syna. Šla za svatým mužem a prosila ho, aby jí dal nějakou rostlinu, která by probrala syna k životu. A On jí odpověděl, že potřebuje malé hořčičné semínko. „Ty ale musíš jít do jednotlivých rodin a donést mi toto hořčičné semínko z rodiny, která by neprožívala žádné těžkosti a smutek," řekl jí. A když procházela od jedné rodiny k druhé, zjistila, že každá rodina procházela nějakým smutkem, smutnou událostí. Tato čínská legenda končí tím, že žena začala pomáhat lidem, kteří prožívali smutek a zapomněla tak na svůj vlastní smutek a bolest. To je realita věci. Nikdo z nás nemůže říct, že neprožívá smutek nebo ho nebude prožívat v budoucnosti. Smutek obyčejně přináší strach, úzkost, někdy zoufalství, hněv a všechno toto přináší rány a zranění do našich životů. Vnitřní uzdravení znamená to, že vložíme ruku na tyto rány a zranění Ježíšovu ruku a tím dojde k jejich uzdravení. Neznám člověka a neumím si ho ani představit, který by v nějakém svém období života nepotřeboval vnitřní uzdravení.

Z rozhovoru s P. Eliasem Vellou o vnitřních zraněních, který poskytl v roce 2005 slovenskému radiu Lumen.
Pokračování přineseme v dalším čísle.

Pro webovou stránku Římskokatolické farnosti
Blatnice pod Svatým Antonínkem připravila Lenka Fojtíková

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Erbenova Kytice (2)

K výročí 200 let od narození Karla Jaromíra Erbena 7.listopadu 1811

Věštkyně

(Úlomky)

Když oko vaše slzou se zaleje,
když na vás těžký padne čas,
tehda přináším větvici naděje,
tu se můj věští ozve hlas.

Nechtějte vážiti lehce řeči mojí,
z nebeť přichází věští duch;
zákon nezbytný ve všem světě stojí
a vše tu svůj zaplatí dluh.

Řeka si hledá konce svého v moři,
plamen se k nebi temení;
co země stvoří, sama zase zboří:
avšak nic nejde v zmaření.

Jisté a pevné jsou osudu kroky,
co má se státi, stane se;
a co den jeden v své pochová toky,
druhý zas na svět vynese.

* * *

Viděla jsem muže na Bělině vodě,
praotce slavných vojvodů,
an za svým pluhem po dědině chodě
vzdělával země úrodu.

Tu přišli poslové od valného sněmu
a knížetem jest oráč zván,
oblekli oděv zlatoskvoucí jemu,
a nedoorán zůstal lán.

Položil rádlo a propustil voly:
„Odkud jste vyšli, jděte zpět!"
A své bodadlo zarazil tu v poli,
aby pučilo v list i květ.

Pojala voly nedaleká hora –
podnes ji značí vody rmut;
a suchá holi lískovice kora
vydala trojí bujný prut.

A pruty zkvětly a ovoce nesly:
leč dospěl jenom jich jeden;
druhé dva zvadly a ze stromu klesly,
nevzkřísivše se po ten den.

Slyšte a vězte - nejsouť marné hlasy,
vložte je pilně na paměť:
nastane doba, přijdou zase časy,
kdež obživne i mrtvá sněť.

Obě ty větve v ušlechtilém květu
vzmohou se šíře, široce,
a nenadále ku podivu světu
přinesou blahé ovoce.

Tu přijde kníže ve zlatě a nachu,
aby zaplatil starý dluh,
a vyndá na svět ze smetí a prachu
Přemyslův zavržený pluh.

A z duté hory ven povolá voly
i zase k pluhu přiděje
a zanedbanou doorá tu roli
a zlatým zrnem zaseje.

I vzejde setí, jaře bude kvésti,
bujně se zaskví zlatý klas:
a s ním i vzejde země této štěstí
a stará sláva vstane zas.

* * *

Viděla jsem skálu nad řekou se pnoucí
na skále Krokův zlatý hrad;
okolo hradu květnatí palouci -
kněžny Libuše květný sad.

Pod hradem dole staveníčko milé -
kněžnina lázeň na řece;
viděla jsem kněžnu tváři ušlechtilé
ve stříbroskvoucím oblece.

Na prahu stála zmilené své lázně,
patřila v mutný říční proud;
četla tam slova naděje i bázně:
své milé země tajný soud.

„Vidím požáry a krvavé boje,
ostrý meč tebe probode,
vidím tvou bídu, pohanění tvoje:
však nezoufej, můj národe!"

Tu jí dvě panny, stojíce po boku,
zlatou kolébku podaly;
políbila ji a v bezedném toku
ji potopila v podskalí.

Slyšte a vězte slova Libušina -
já slyšela její věští hlas:
„Tuto spočívej, lůžko mého syna,
až povolám tě někdy zas!

Z temného lůna hlubokého moře
povstane nový mladý svět;
široké lípy v mém otcovském dvoře
ponesou zase vonný květ.

Smutné osení vzkřísí těžký příval,
z noci se zrodí jasný den:
a národ, kterýž prve slavný býval,
ten bude opět oslaven.

Tehda na světlo ze propasti řeky
zlatá kolébka vyplyne
a země spása, souzená před věky,
na ní co dítko spočine."

* * *

Viděla jsem tebe, lůžko blahosvaté,
znám tebe již, má hvězdo, znám!
Však to mi ještě klidnou mysl mate,
kdy tebe opět uhlídám.

Léto za létem bez ustání běží,
zima za zimou uhání:
důvěra má však nepohnutě leží
a co rok roste doufání.

Když pak se létě z hloubi pod skalinou
nejeden nenavrátí zpět
a když se zimě s veselou družinou
prolomí pod saněmi led,

vzdychávám: Ejhle, k pluku Libušinu
přibylo nových oudů zas!
Kdy přijde doba, kdež si odpočinu?
Ach ještě není, není čas!

Neb takto v knihách osudu je psáno,
slyšte a vězte moji zvěst:
„Až bude svítat ono blahé ráno,
vstanou i mrtví v jeho čest.

Tehdá Libuše u velikém pluku
své vojsko vodní postaví,
a vzhůru zvednouc mateřskou svou ruku,
svůj národ český oslaví!"

* * *

Viděla jsem kostel nad Orlicí řekou,
slyšela jsem jeho zlatý zvon,
prv než upřímnost českou starověkou
rozerval lítých vášní shon.

Když pak utuchly v Čechách boží ctnosti:
víra i láska s nadějí,
ukryl se kostel v země hlubokosti
a vody místo ztápějí.

Však nezůstane věky věkův v hrobě:
odtekouť jednou vody zas,
i vstane kostel v bývalé ozdobě
a zavzní slavně zvonu hlas.

Slyšte a vězte, takto stojí psáno,
tak uloženo v osudí:
„Tehdáž uzříte zlatých časů ráno,
až zlatý zvon je probudí.

Až z oné strany nad Orlicí řeku
nový les vítr zaseje,
až mlází vzroste, až i svého věku
boroví toto dospěje;

a toho lesa krajní borovice
až sama sebou dožije,
uschne a zetlíc padne do Orlice
a již i kořen vyhnije:

tehdáž vyryje přijdouc divá svině
poslední zbytky na průhon
a tu pod nimi z rumu v rozvalině
zjeví se zase zlatý zvon.

Neb tak určeno již od první chvíle:
by v podzemní se vydal pouť
a ve svůj čas že vytčeného cíle
za řekou musí dosáhnout." -

Vězte, na stráni pod zeleným borem
kmen souzený již dozrává:
vysoký, mocný, beze větví skorem,
jen vršek čerstvý zůstává.

Zdali zvon také již je na své pouti?
Zdali včas cíle dospěje?
Kdo zprávy jisté může poskytnouti
a posíliti naděje?

Aj, viděla jsem, an tu sedlák oře
na poli blíže Bystřice,
svou ranní píseň zpívaje v pokoře:
„O bože, svatá Trojice!"

Tu divný odpor orání překazil,
z brázdy se vymklo ruchadlo:
„Ký ďábel z pekla mi tu co přimrazil?
Bodejž se i s ním propadlo!"

Tak oráč zaklel, a do prohlubení
zapadal pronikavý hlas -
zlatého zvonu žalostné zavznění:
„Ach ještě není, není čas!"

Ach ještě není, ještě čas tu není!
Však přichyl ucho k zemi blíž
a pod kořeny jedle z dáli znění
zlatého zvonu uslyšíš.

* * *

Nenaříkejte, neštěstí a osud
že vás tak tvrdě potkaly,
však naříkejte, že jste jimi posud
rozumnější se nestali!

Aj, vidím horu nad jiné zvýšenou -
hora ta dobře známa vám -
bujnými sady kolem otočenou,
a na té hoře boží chrám.

Avšak do chrámu branou chodí trojí
a trojí vycházejí zas;
slyšte a vězte, toto psáno stojí,
a v srdci složte věští hlas:

„Darmo nadějí kojíte se planou!
Nezbudete svých psot a bíd,
dokavad *jednou* chodívati branou
nebude tvrdý český lid!"

Kdos uši dostal, aby jima slyšel,
proč si je palcem zacpáváš?
A komu rozum z vysokosti přišel,
proč po něm nohou šlapáváš?

Tisíc let ušlo, co své milé syny
svornosti učil Svatopluk,
však neproniknul dotud, do hodiny,
moudrého slova zlatý zvuk!

* * *

Vy, kdo znajíce otců slavné činy
jimi se rádi chlubíte:
tam na pilíři v Praze půl hrdiny
u mostu státi spatříte.

Hlava zvětrala i spláchly ji deště
a prsa rozbil švédský boj;
než břich a nohy stojí potud ještě
i pošetilé pýchy stroj.

Nemluvte marně: „Starobylých věků
zpukřelé, vetché kamení!"
Vězte, že toto dnešních vašich reků
osudné jesti znamení!

Slyšte a pilně važte moje slova:
S nadějí nic se nenoste,
leč nad tím břichem vřelé srdce znova
a pravá hlava naroste!

Do redakce k uveřejnění zaslala
Alena Kulheimová Česká republika

Mission Work

From a letter for World Mission Sunday, 2011

At the beginning of a new millennium of the Christian era, Blessed John Paul II forcefully reaffirmed the need to renew the commitment to bear the proclamation of the Gospel to everyone, sharing "the enthusiasm of the very first Christians" (Novo Millennio Ineunte, n. 58).

It is the most precious service that the Church can render to humanity and to all individuals who are seeking the profound reasons to live their life to the full. This same invitation therefore resonates every year during the celebration of World Mission Day. Continuous proclamation of the Gospel, in fact, also invigorates the Church, her fervor and her apostolic spirit. It renews her pastoral methods so that they may be ever better suited to the new situations - even those which require a new evangelization - and enlivened by missionary zeal: "missionary activity renews the Church, revitalizes faith and Christian identity, and offers fresh enthusiasm and new incentive. Faith is strengthened when A is given to others! It is in commitment to the Church's universal mission that the new evangelization of Christian peoples will find inspiration and support." (John Paul II, Encyclical Redemptoris Missio, n. 2)

The proclamation of the Gospel is intended for all peoples. The Church is "by her very nature missionary since, according to the plan of the Father, she has her origin in the mission of the Son and the Holy Spirit." (Decree on the Church's Missionary Activity Ad Gentes, n.2)

This is "the grace and vocation proper to the Church, her deepest identity. She exists in order to evangelize." (Paul VI, Apostolic Exhortation Evangelii Nuntiandi, n. 14). Consequently she can never be closed in on herself. She is rooted in specific places in order to go beyond them. Her action, in adherence to Christ's word and under the influence of his grace and his charity, is fully and currently present to all people and all peoples, to lead them to faith in Christ, (see also Ad Gentes, n. 5).

This task has lost none of its urgency. Indeed "The mission of Christ the Redeemer, which is entrusted to the Church, is still very far from completion... an overall view of the human race shows that this mission is still only beginning and that we must commit ourselves wholeheartedly to its service." (John Paul II, Encyclical Redemptoris Missio, n. 1) We cannot reconcile ourselves to the thought that after 2,000 years there are still people who do not know Christ and have never heard his message of salvation....

It is important that both individual baptized people and ecclesial communities be involved in the mission, not sporadically or occasionally but in a constant manner, as a form of Christian life. The World Mission Day itself is not an isolated moment in the course of the year but rather a valuable opportunity to pause and reflect on whether and how we respond to our missionary vocation; an essential response for the Church's life....

Lack of concern for the temporal problems of humanity "would be to forget the lesson which comes to us from the Gospel concerning love of our neighbor who is suffering and in need." (Apostolic Exhortation Evangelii Nuntiandi, nn. 31, 34) It would not be in harmony with the behavior of Jesus who "went about all the cities and villages, teaching in their synagogues and preaching the Gospel of the Kingdom, and healing every disease and every infirmity." (Mt 9:35)

Thus, through participation in the Church's mission, the Christian becomes a builder of the communion, peace and solidarity that Christ has given us, who cooperates in the implementation of God's saving plan for all humanity. The challenges that this plan encounters calls all Christians to walk together and the mission is an integral part of this journey with everyone. In it - although in earthenware vessels - we bear our Christian vocation, the priceless treasure of the Gospel, the living witness of Jesus dead and risen, encountered and believed in in the Church.

May World Mission Day revive in each one the desire to go and the joy of "going" to meet humanity, bringing Christ to all. In his name I impart the Apostolic Blessing to you and, in particular, to those who make the greatest efforts and suffer most for the Gospel.

The Observer
October 21, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

rague - Josefov (3)

ur concluding visit of Prague's Je- h quarter will take us to 2 synago- s of more recent vintage but of great nificance. Prague's first synagogue own as the Old School (Stará škola) e stood on the site of the Spanish Sy- ogue. In the 11th century the Old hool was the center of the Sephardic vish community, who lived strictly rt from the Ashkenazi Jews who we- concentrated around Old - New Syna- gue.

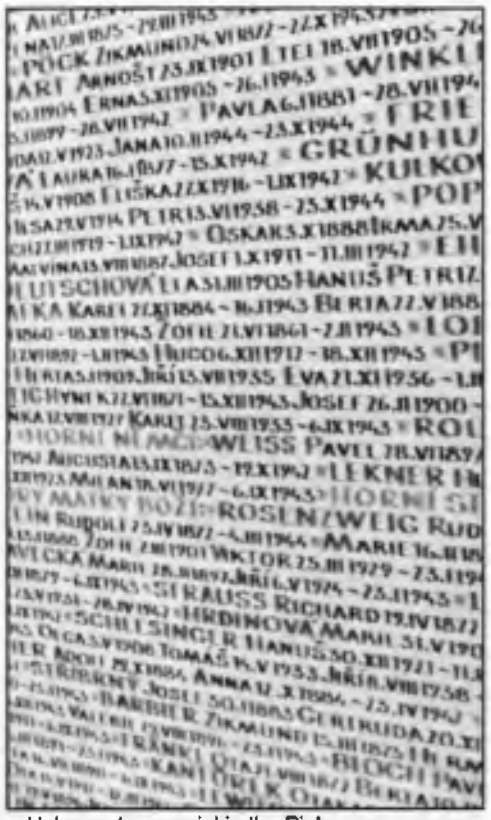
he present Moorish building dates m the second half of the 19th century. e ornate exterior gives way to an even re fantastically decorative and gilded erior. The rich stucco decorations are niniscent of the Alhambra in Spain, ice the name. The Spanish Synago- e, once closed to the public, is now me to a permanent exhibition dedica- l to the history of the Jews of Bohe- a. In Vězeňská, to the east of the main up of ghetto buildings, the Spanish nagogue of 1868 symbolizes the pre- ge and prosperity of Prague's Jewish mmunity in the late 19th century. It contains displays on the modern history of Czech Jewry, including intriguing pictures of the ghetto before and after its late 19th century redevelopment. In the first floor is a collection of synagogue silver form Bohemia and Moravia. The current building is by far the most ornate synagogue in Josefov. Every available surface is smothered with a profusion of floral motifs and geometric patterns, in vibrant reds, greens and blues, which are repeated in the synagogue's stained glass windows. Lovely, slender, painted cast iron columns hold up the women's gallery, where the displays include a fascinating set of photos depicting the old ghetto at the time of its demolition.

The Spanish Synagogue

Jutting out at an angle on the south side of the Old Jewish Cemetery with its entrance on Široká Street stands the Pinkas synagogue. It was built in the 1530's for the powerful Horowitz family, and has undergone countless restorations over the centuries. In 1958, the synagogue was transformed into a chilling memorial to the 77,297 Czech Jews killed during the Holocaust. Of all the sights of the Jewish quarter, the Holocaust memorial is perhaps the most moving, with every bit of wall space taken up with the carved stone list of victims, stating simply their name, date of birth and date of death or day of transportation to the extermination camp. It is the longest epitaph in the world, yet it represents only a fraction of those who perished in the Nazi nocentration camps. Upstairs is a room with a harrowing exhibition of children's drawings from the Jewish ghetto in Terezín most of whom were killed in other concentration camps. Pinkas Synagogue has been rebuilt many times over the centuries. Excavations have turned up fascinating relics of life in the medieval ghetto, including a "mikva" or ritual bath.

In contrast to their wholesale desecration of Jewish property in other European cities, the Nazis set out to preserve the synagogues and other structures of the Prague ghetto. Not, however, with benevolent intentions. Plundered Jewish items from all over the country were accumulated here by the Nazi regime. Once the Jews of Europe had been exterminated, Josefov was to become the "Museum of a Vanished Race," with costumed guides playing the roles of its former inhabitants.

Holocaust memorial in the Pinkas synagogue with names of Czech Jews killed during the Holocaust

Jewish people of Prague have played a prominent role in intellectual and commercial life of the city, despite numerous persecutions. Many moved to the more spacious suburbs and the ghetto was redeveloped with turn of the 20th century opulent buildings like those lining the Pařížská boulevard.

Tony Jandáček

Photo on back page:
An interesting view of Pařížská boulevard and Maiselova street with historic buildings of the Jewish Quarter